Acabey

DİRENCİ1 _ MELİH41

İNÖNÜ — Hey, garson Johnson...
Yanlış götürüyorsun.

NECMİ REŞİ

HAŞERELERE KARŞI

dibrom®

- Dibrom'un etkisi âni, mutlak ve kalıcıdır.
- Dibrom haşerelerin mukavemet kazanmadıkları bir ilâçtır.
- Dibrom, özellikle karasinek, sivrisinek, hamamböceği, pire ve tahtakurusuna karşı kullanılır.

PİYASAYA VERİLMİŞTİR

ECZACIBAŞI

Radar Reklâm: 71

YENİ

MEHTAP

PENDİK

DENİZ

★

NEŞ'E

★

MUTLULUK

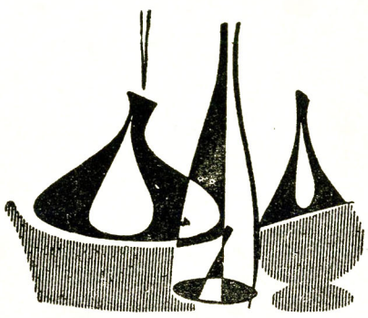

SUN RESTORAN

YENİKÖY

(Amca : 93)

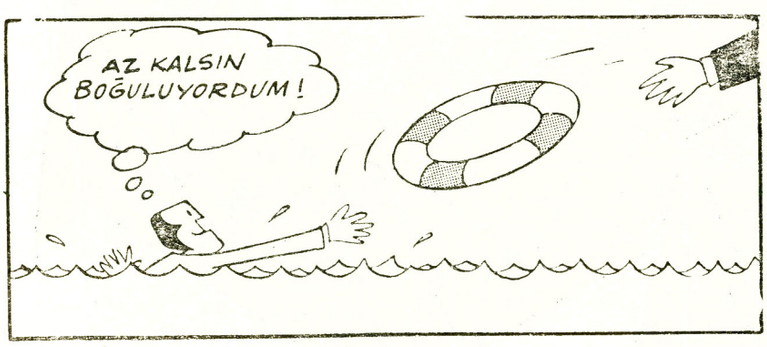

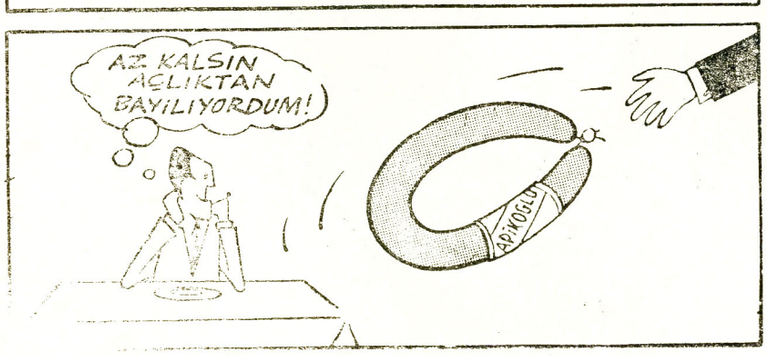

(Amca : 94)

Amcabey Haftalık Politik - Sosyal Mizah Gazetesi

YIL: 1, CİLT: II, SAYI: 29, 6 Mayıs 1964 Çarşamba

İLK KURUCUSU :

CEMAL NÂDİR GÜLER

SAHİBİ :
Bülent Hikmet ŞEREN
Yazı İşleri Müdürü :
Mustafa YALÇINER
Sekreter :
Beyhan ŞEREN

ADRES : Türbe, Boyacı Ahmet Sok. Nuri Bey Han, kat: 3, No. 1-2, Çemberlitaş - İstanbul
ABONE BEDELİ : Yıllığı 50. Altı aylığı 25 lira.
İLÂN FİATI : Kapak içi santimi 20, iç sayfalar 30 liradır.

YAZARLARI :

M. Samim AKAY
Kenan AKINCI
Necdet Rüştü EFE
Burhan ESEN
Muzaffer İZGÜ
Yalçın KAYA
Orhan KEMÂL
İsmet Ömer KÜNTAY
Yaşar ÖZEN
Namık Kemal ŞENAY
Bülent Hikmet ŞEREN
Numan UŞAKLIGİL
Vedat ÜRETÜRK
Mustafa YALÇINER

ÇİZERLERİ :

Zeki BEYNER
Cavid ÇEVİKUS
Mustafa EREMEKTAR
Yurdaer KALAYCI
Necmi RIZA
Burhan SOLUKÇU
Bülent ŞEREN
Cemil YÜREKLİ

★ **Bu sayının iç dizgi ve baskısı ERCAN Matbaasında, Kapak baskısı KARADENİZ Matbaasında yapılmıştır.**

YIL : 1
6
MAYIS
1964

Amcabey

CİLT : 2
SAYI : 29
100
KURUŞ

★ HAFTALIK POLİTİK - SOSYAL MİZÂH GAZETESİ ★

KAFA GÜCÜ!

Taşın sertliği, odunun dikliği, suyun akıcılığı birer güçtür elbet... Ama bu güç, taşa abanmağa kalkışınca, odunu bükmeğe çalışınca, suyu önlemeğe uğraşınca çıkar ortaya... Yani, bizim gücümüzdür bu! Gücümüz kadar parçalar, gücümüz kadar eğer, gücümüz kadar taşırabiliriz... Parçalıyamadığımız, eğip bükemediğimiz, önleyip taşıramadığımız artıklar, bizim yetmeyen gücümüzün karşısında ölü bir kuvvettir. Ne olacak bu ölü kuvvet? Eğer bize lâzımsa, canlandırılması gerekiyorsa, daha, daha, daha güçlenmeliyiz! O zaman, taş kadar sert, odun kadar dik, su kadar akıcı olmayan bedenimizin artmayan gücü yerine, kafamızı kullanırız! İşte, insanın tükenmeyen gücü bu kafadadır...

Öyle tükenmez bir güçtür ki bu, beden gözle görülen koskoca taşı parçalıyamazken, kafa mikroskobun bile göremediği atomu parçalar! Bedenin seksen santimden uzun adım atamadığı kısa zamanda, kafa milyarlarca ışıkyılı uzaktaki gezegenleri dolaşıp gelir! Beden iki kova suyu zorlukla terazilerken, kafa milyonlarca ton yağmur yüklü bulutlarla kıt'adan kıt'aya iklim taşır! Beden kördüğüm olmuş bir ipi saatlerce uğraşıp çözemezken, kafa birkaç saniye içinde bu ipin boyunun ölçüsünü çıkarır! Beden kendi ağırlığı kadar bir yükü bile omuzlarında taşıyamazken, kafa milyonlarca yılın tarihini yaratan olayların hikâyesini iki avuçluk hacmine sığdırır! Uzun söze ne hacet, en basit misâli var ortada: Bedenini yalnız beden gücüyle çalıştıran iriyarı bir pehlivanı, bedenini kafa gücüyle çalıştıran ufaktefek bir judocu, göz kırparcasına tepetaklak ediveriyor!..

Bu yılbaşından beri süregelen siyasî olaylar, yeryüzündeki yerimizde, varlığımızı ne kadar güce borçlu olduğumuz hakkında bilgi edinmemiz için bize hayli fırsatlar verdi. Fakat bu fırsatlardan edindiğimiz netice, hiç te gönül ferahlatıcı değil!

Politikaya, yıllardır meydan meydan gövde gösterisi yaparak atılmış politikacılarımızın, kafa güçlerinin son elektronuna kadar çarpıştığı koca dünya sahnesinde, bir kafa gösterisinde bulunabildiklerine şahit oldunuz mu? Böyle bir gösteride bulunamazlardı, çünkü, yıllardır kullanmak zevkini tatmadıkları ve antrenmansız bıraktıkları bir güçtü bu, kafa gücü! Bu kronikleşmiş kafasızlığın cezasını, şimdi, saat saat, dakika dakika, saniye saniye çekmekte ve çektirmekteler bize de...

Kıbrıslı soydaşlarımız, şu anda hangi güçle ve nasıl yaşıyorlar bilmiyorum ama, biz dünyanın bu zamanında, otuz milyon beden gücüyle insanca yaşıyamıyacağımıza inanmalıyız artık! Hiç olmazsa bu kadarcık kafa gücünü bulalım ve gösterelim birbirimize...

Bülent Hikmet ŞEREN

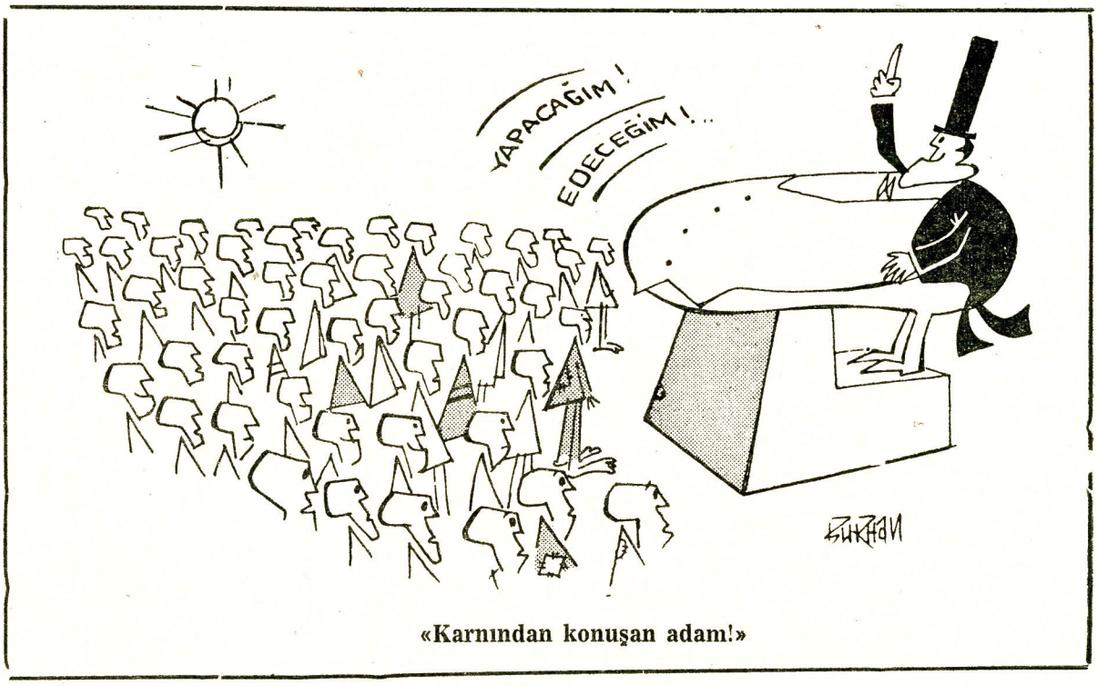

«Karnından konuşan adam!»

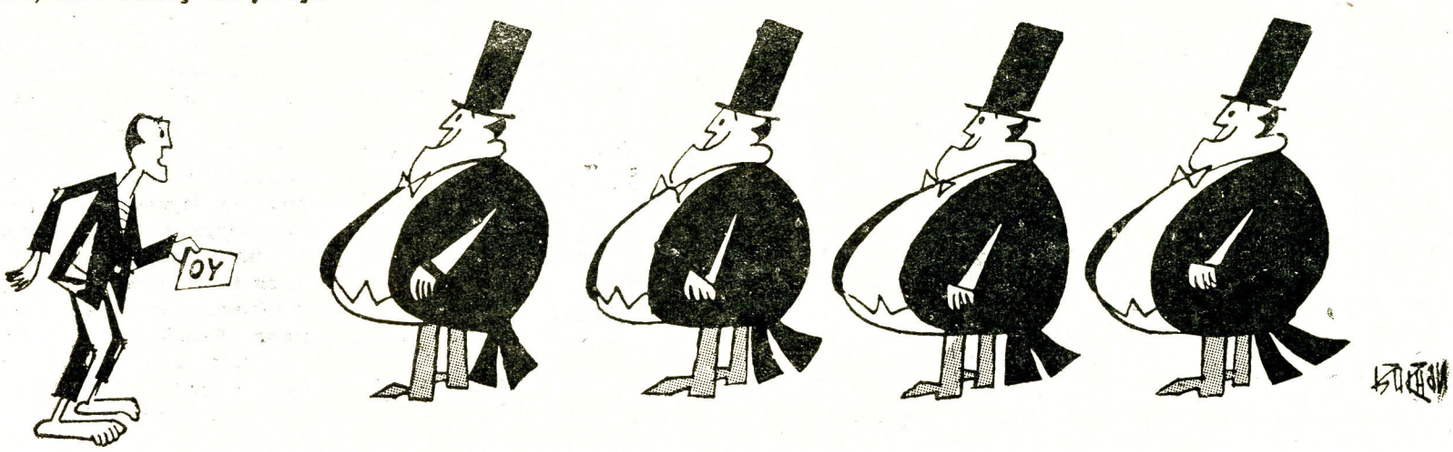

VATANDAŞ — Hangisine versem acaba?..

AŞLAN BEKÇİ

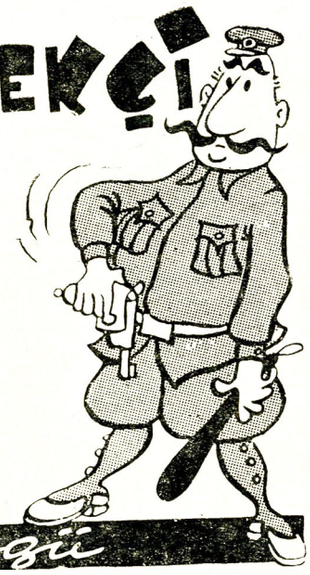

Muzaffer İzgü

Tam yatmak üzere iken kapı çalındı. «Allah, Allah kimdi bu saatte gelen?» Acele, ceketi sırtıma geçirdiğim gibi, kapıya indim.

— Vay! Sefa abi siz miydiniz? İnsan bir tel çeker, iyi evi bulabildiniz.

— İnsan sora sora Bağdat'ı bile bulur oğlum.

— Hoş geldiniz yenge, geçin, geçin, buyrun.

Abimin elinden bavulu aldım. Hanım da aşağı inmişti, beraberce yukarı çıktık.

— Otobüsle geldik, hiç fikrimiz yoktu, birdenbire karar verdik, dedi abim.

Karım söze karıştı:

— Aman ne iyi ettiniz, şöyle buyrun. Pek yorgunsunuzdur şimdi, bilirim ben otobüs yolculuğunu, durun size şöyle bir çay yapayım.

Karım mutfağa geçmişti.

— Eh abi nasılsınız bakalım, siz yenge, çocuklar?

— Çok iyiyiz, dedi abim. Sizin çocuklar?

— Biraz evvel uyuttuk onları. Sabah kalkınca ne sevinecekler kimbilir? Sezgin daha dün lâfınızı ediyordu. Amcamı da yengemi de çok özledim diye.

Yenge hanım mutfağa geçti, galiba elini yüzünü yıkayacaktı. Abime:

— Sen de istersen elini, yüzünü yıka, rahatlarsın, dedim.

— Çayı içelim de, zaten uyku zamanı, yıkar, yatarız, dedi.

Uyku lâfını duyunca içim burkulur gibi olmuştu. Malûm ya, memur hali, ihtiyaçtan fazla ne bir yatak, ne de yorgan vardı evde. Yaz günü olsa kolaydı çaresi. Ne yapmalı, nerden bulmalıydı bu gece vakti? Ah ulan, insan bir telgraf çekmez mi?

— Ne o, daldın? dedi abim.

— Hiç, şey, sizi görünce, anlıyorsun ya heyecandan olacak. İki yıl oldu galiba?

— Oldu ya, hatırlar mısın son ayrılacağımız gün dayımlarda ne kadar eğlenmiştik?

İkimiz de kahkahayla güldük. Salih amcamı nasıl kızdırdığımız aklımıza geldi.

— Hiç değişmemişsin Sefa abi, öyle bıraktığım gibisin...

— Sen de değişmemişsin ama saçların biraz azalmış.

— Saçlar mı dedin? Boş ver oğlum, otu bol dağın madeni az olurmuş.

Birer sigara yaktık. Bu sırada bizimki ile yenge hanım mutfaktan çıktılar. Elindeki iki büyük bardak çayı önümüze koydu. Hanım, bizim abiye:

— Siz de elinizi, yüzünüzü yıkasaydınız, ah bilmez ki Reşat öyle şeyleri...

— Bilmez miyim hanım; adam bozmayı pek seversin. Demediğimi nereden biliyorsun?

Karım gülerek:

— Bozulma, bozulma canım, dedi.

Hep beraber gülüştük. Yine aklıma yatak meselesi gelmişti. Tabiî yine daldım. Hesaplıyordum, yatak yapıyordum kafamdan. Haydi biz altımızdaki yatağı onlara verdik, biz nerede yatacaktık? Karıma baktım. Kayıtsız, gülüyor, konuşuyordu. Sanki mübareğin on tane kuştüyü yedek yatağı varmış gibi. Bir işaret çaktım, anlamadı. Bir daha yine yok, üçüncütü abim çaktı.

— Ne o yahu elini açıyorsun, başının altına koyuyorsun ,yenge, bu oğlana yoksa bir şeyler mi oldu biz görmeyeli? Çocukluktan beri bir tahtası eksiktir ama evleneli epeyce düzelmişti.

Karım boş bardakları alıp mutfağa geçince arkasından yetiştim.

— Yahu ne anlayışsızsın sen. Yatak, yatak?

Öyle bir gülüş güldü ki kanım tepeme sıçradı.

— İşaretin yatak mıydı senin ayol? Yabancımız mı onlar; söyleriz, olur biter...

— Neyi, ne yani? Yabancımız değil diye dördümüz bir yatakta mı yatacaktık?

— Reşat, kusura bakma amma bazan çok aptallaşıyorsun.

— Aptallığı var mı yahu? Nerede yatacağız, onları nerede yatıracağız?

— Annemlerden alıver gel!

— Tuu bu gece vakti mi?

— Ne var ayol? Bizimkini onlara sererim, istirahatlarına baksınlar, sen o zamana kadar alır gelirsin!

İçeride daha fazla durmam doğru olmazdı. Dışarı çıktım, abime:

— Sefacığım, şu bizim komşulara yatağı ödünç vermiştik te, müsaade ederseniz beş dakikada alıp geleyim.

— Olmaz, olmaz bu gece vakti! Hem sen rahatsız olma, hem de komşuyu rahatsız etme, biz neyin üzerinde olsa yatarız!

Dinlememiştim bile. Hemen pantolonu üstüme geçirerek sokağa fırladım. Kayınvaldelerin evi en azından beşyüz metre vardı. Komşudan demiştim, koşmalıydım. Tık nefes varmıştım. Onlar da uyumuşlardı. Kapıyı kayınpeder açtı, acele ona vaziyeti anlattım. Adamcağız evdekileri uyandırmadan bir yatak, bir yorgan, bir battaniye bir de yastık verdi. Havaleli kamyonlar gibi olmuştum, geldiğim yoldan tam gaz geri döndüm. Kahvelerin çoğu kapanmıştı, caddede tek tük insanlar vardı. Telâşlı halime ve yüküme şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Uykulu gözlerle, bilmem nereden dönen bir küçük çocuk, annesinin elini bırakıp, babasına sığınırken:

— Baba bak hırsız, dedi.

İşte işler o anda karıştı. Bir düdük, bir düdük daha. Hırsız, tutun, yakalayın, kaçıyor, götürüyor, soyuyor. Pos bıyıklı bir bekçi el fenerini gözümden hiç ayırmaksızın:

— Seni gidi donuz seni, dur diyom lan, diye karşıma dikildi.

Çaresiz durmuştum.

— Şu hayın ogli hayının telâşasına bah. Dimek senmişin mehleyi soyup sovana çeviren, düş öğüme.

— Şey, bak, bekçi efendi!

— Bah keratanin tohimina bi de söleni. Beni zor gullandırma!

— Ben hırsız değilim, işte şuracıkta evim.

— Ulan yezit ogli yezit, heç düşünmedin mi bunların yatagini çalarsam fukareler nirde yatar ola?

— Bak kardeşim.

— Vuyy gardaşın eriye, seni gavvat seni!

İyice âsâbım bozulmuştu. Direndim:

— Bak bekçi efendi sen beni biliyor musun?

— Şuna bah hele, ula direnisen ha. Senin garşında hökümat guvvatı var. Eglenisen ha, yörü diyom sahan.

Bekçi kaşlarını iyice çatmıştı, hattâ tabancasını kılıfından çıkarmıştı bile.

— Helem bi gıpırdayım de, gaçmah iste, derini delik deşik ederem!

Çaresiz, düştük bekçinin önüne. Sinemaların son seansı bitmişti. Önümden geçen insanlar nefretle bakıyorlardı yüzüme. Bereket battaniye siper gibi durduğundan tanıyan olmuyordu. Neler demiyorlardı ki arkamdan. Ne soysuzluğum, ne vicdansızlığım, ne namussuzluğum hiçbir şey kalmadı. Bekçi efendinin keyfine payan yoktu. Üstü kimbilir ne kadar tebrik edecekti onu? Bu sevinçle sanki düşmanın tümünü öne katmış bir kahraman edasıyla yürüyordu. Arada sırada da:

— Ulan aşşalık, ulan ocağı sönesice, neslin kuruya da belik belik olasın. Hırsız köpoglisi seni.

— Bana bak, ben hırsız değilim!

— Ulan helem söleni. Peki nedecektin bunlari, peki niden gaçıyodun? Hırsız değelmiş, gözinden okini, hırsız başi!

Aman Allahım bu adama ne anlatsan, ne söylesen boştu, imkânsız anlamıyacaktı. Hiç konuşmamayı uygun buldum. İnşallah karakolda bir tanıyan çıkardı. Karşıdan biri geliyordu. Battaniyeyi yüzüme çektim. Karşıdan gelen, bekçiye:

— Merhaba Murtaza, dedi. Hayrola, ne oldu?

— Nolacah hırsız. Tümü benim

— Kitap okuyorum kocacığım, yapayalnızım...
Telefondaki ses — Peki, o kalın kalın öksüren kim?..

mıntakayı kesen gâvur bu imiş. Çohtandır arkasındaydım, gaç kerem gaçırdım bu iti emme, bu sefer tam gapının eşşiğinde yakaladım.

Bekçinin konuştuğu adamın sesini tanımıştım. Bu sesin sahibi, bizim üç ev aşağıda oturan, eskiden komser, şimdi ise emekli Fahri efendiydi. Üstelik beni de çok severdi. Fahri efendinin önüne dikilerek örtümü kaldırdım. Bekçi bağırdı:

— Ulan kelp sıfatını herkese gösterme, gorhutursun sonam!

Fahri efendi yüzümü görünce:

— Vay Reşat, vay oğlum sen misin?

— Benim ya abi, dedim!

Bekçiye döndü:

— Yahu bu adam hiç hırsız olur mu? Bizim yakın komşudur. Tekelde çalışır...

Orada bir çırpıda vaziyeti anlattım. Gözlerim de yaşarmıştı. Canım çıkmıştı yatağın altında.

— Gardaşım, sen bahan ağnatmadın ki. Yoksam ağnatsaydın, biz insan sarrafuyduk bilürdük adamın, gözünden!

Fahri efendi halime acımıştı.

— Ne ise olmuş, haydin dönelim dedi.

Sağ olsun Fahri efendi yastığı alınca, eski âmirine hürmet olsun diye bekçi efendi de yatağı yüklendi. Bana yalnız yorgan kalmıştı.

Eve kan ter içerisinde girdim. Abim uyumamıştı.

— Ne uzak komşuymuş o öyle dedi.

— Sorma abiciğim, onlar da başka birine ödünç vermişler, ta nerdeki yerden aldım, geldim. Bir daha yatak vermek mi Allah göstermesin.

Muzaffer İZGÜ

※

Hırsızın karısı

Hırsızın karısı gecenin bir vakti uyandı. Korkuyla etrafı dinledi. Alt kattan şüpheli tıkırtılar geliyordu. Kocasını uyandırarak:

— Kalk, çabuk kalk! dedi. Evde bir polis var galiba!..

Yumurcak

Üç küçük çocuk bakkal dükkânına girdiler. Bakkal ne istediklerini sordu. Çocuğun biri bir liralık kına istiyordu. Adam merdiveni dayayıp en üst raftaki kına kutusundan bir liralık kına alıp verdi.

İkinci çocuk da bir liralık kına istiyordu. Bakkal kızmıştı, iki defa zahmete girmemek için:

— Başka bir liralık kına isteyen var mı? diye sordu.

Hiç ses çıkmayınca adamcağız yine merdiveni tırmandı. Bir kâğıda bir liralık kına koyup çocuğa verdi.

Aşağı indikten sonra üçüncü çocuğa sordu:

— Sen ne istiyorsun bakalım?

Çocuk derhal şu cevabı verdi:

— Ben elli kuruşluk kına istiyorum...

— Nişanlını ölümden kurtaran delikanlıya ne verdin?
— Telefon numaramı...

Bana mısın?..

Ve iş ilerliye ilerliye, tehditler savrula savrula devlet sorumlularına, kanun koruyucularına kadar vardı, dayandı.

Yakalanan bir Nurcu savcıya:

— Neüzibillâh!.. Said-i Nursi çarpar!.. demiş...

Ve maşallah; o denli sağlam kafalarımız varmış ki olayların sert darbelerine bile, «bana mısın?» demiyor...

Hadi ordan Amerikalı!..

Sanık ağır şekilde yaraladığı karısı için yaptığı savunmada:

— Karım bana, hadi oradan Amerikalı!.. diye bağırdı, dedi.

Yargıç:

— Yaz kâtip, gereği düşünüldü, dedi... Kadın kocasına «Hadi oradan Amerikalı» demek suretiyle ihanetlerini açıkça itiraf etmiştir. Bu yüzden sanığın beraetine karar verildi.

Nato kafa

Kıbrıs'ta hunharca katledilen Türklerin mâruz kaldıkları bu korkunç cinayetler dolayısiyle ilgililer «Nato da Nato» diyorlar...

Nah... Nato kafa, nato mermer...

Amerika düşünsün

Sayın Devlet Başkanı Gürsel: «Türk - Yunan dostluğu öldü. Bunun âkıbetini şimdiden kestirmek mümkün değildir» buyurmuşlar...

Dobra dobra bir söz. Artık ölen Türk - Yunan dostluğunun cenazesini kaldırmak da herhalde Amerikalı dostlarımıza düşüyor...

Bunca teneşirciye...

Gericilerle savaş için «Demokrasiyi Koruma Kanunu» çıkarılacakmış...

Türkiyeyi; teneşir kokulariyle idareye kalkışan bunca yobaz güruhuna, şu atom devrinde bir tanecik «Demokrasiyi Koruma Kanunu» yeter mi? Söyleyin Allahaşkına, yeter mi?..

Komisyonu ne?

Özel sermaye karşılıklı anlayış havası istiyormuş...

Bu «hava» dan maksat «hava parası» olsa gerek, acaba yüzde kaç komisyon istiyorlar?..

Pehlivana dikiz

Senato seçimleri konusundaki önerge oylanırken A.P. senatörü meşhur Mehmet Ünaldı; senatör Muallâ Akarca'ya:

«— İstediğimiz gibi oy vereceksin, yoksa seni döverim» diye tehditte bulunmuş...

Gücü ancak bir kadına yetebilen bu senatörün bu kadarcık tehdidini «ehven-i şer» olarak kabul ediyoruz. Zira işin içinde öldürme de olabilirdi...

Demokrasiyi yapmak istedikleri gibi...

M. Samim AKAY

GÖBEKTAŞI

ZEHİR HAFİYE

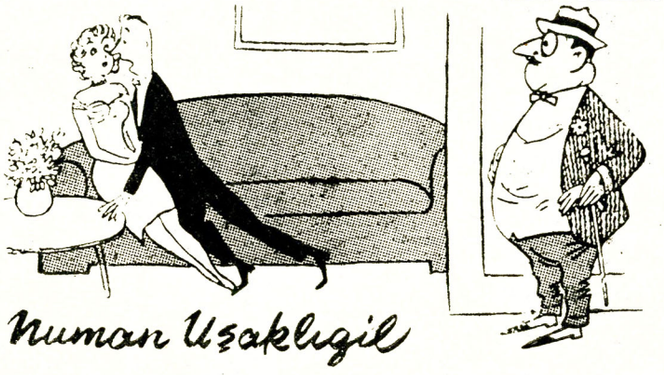

Numan Uşaklıgil

İnsanın otuz yıllık yorucu ve zaman zaman tatsız olaylarla geçen memurluk hayatı sona erince bir «oh!» çekmesi gerekir, değil mi? İsteksiz ve bezgin bir ifadeyle: «Eh, dinlenmeyi hak ettim doğrusu!» demez mi?

Polis emeklisi Ruknettin Acar ise, bu «olgu» ya uymayanlardan biridir. Adamcağız emekli olduğu gün, yüreği burkulmuş, âdeta ağlamaklı olmuştu. «Horoz ölür, gözü çöplükte kalır» misâli... Böyleleri meslek havasından kolay kolay sıyrılamazlar.

Ertesi gün yatakta gözünü açtığında, hemen başucundaki çalar saate baktı. Uyku sersemliği ile: «Tuh! Gene geç kaldık be!» demekten kendini alamadı. Neden sonra o gün daireye gitmiyeceğini, gitmemek «zorunda» olduğunu hatırladı. Bundan memnun olmak mı, yoksa üzülmek mi gerektiğini kestiremedi.

Çok geçmeden emeklilik Ruknettin Acar'ı sıkmağa başladı. Evelallah, kendini dinç ve işe yarar buluyordu. Dişlerini de yeni taktırmıştı... Şöyle münasip bir iş tutması fena olmıyacaktı. Hem gönlünü eğlendirir, hem de kendi tâbiri ile «fındık, fıstık» parası çıkardı.

Düşündü, taşındı. Önce emlâkçilik yapmak aklına geldi. Fakat mübareklerin kolunu sallasan eline çarpacak ellisi! Nihayet, her babayiğitin kolay kolay gözüne kestiremiyeceği «denenmemiş» bir saha buldu. Beyoğlu'nun arka sokaklarından birinde bir yazıhane kiraladı. Burasını uygun bir şekilde döşedi ve kapısına tabelâyı astı: «Vatandaşa Hizmet Bürosu.»

Şimdi ayağına çabuk bir «eleman» bulmak kalıyordu. Gazetelere ilân verdi. Bir yığın müracaatle karşılaştı. Müracaat edenlerin 8'i Üniversite talebesi, 3 tanesi Gazetecilik Enstitüsü mezunu idiler. Hele bir tanesi, fransızca, almanca, ispanyolca dillerine «bihakkın vâkıf» olduğunu söylemişti. Fakat hiç birisini gözü tutmadı.

Sonunda ilgi çekici birisini buldu. Bu adam geldiğinde:

— Efendim, demişti. Ben aradığınız adamım. Bundan emin olabilirsiniz...

Ruknettin Acar, polislik «inceleyiş ve seziş» hassasını kullanarak adamı tepeden tırnağa süzdü. Kararını verememiş olacak ki, bir de tırnaktan tepeye doğru gözden geçirdi.

Onun konuşmasına meydan bırakmadan işçi adayı konuşuverdi:

— İşe ne zaman başlıyayım efendim?..

Hoppala!.. Fakat bizim tahminlerimizi altüst eden bir şey oldu. Ruknettin Acar, bu adamı işe aldı.

Adı Selim'di. Eski polis, Selim'i karşısına alarak:

— Bana bak, delikanlı! dedi. Kulaklarını aç, beni iyi dinle! Vatandaşlarımızın çoğu, çeşitli ihtiyaçlarını görebilmek kabiliyetinden yoksun! Bu sebeple birçok şeyin mahrumiyetini çekiyorlar. Çekmeseler bile, bunları elde etmek için hem para, hem zamandan yana kayıpları oluyor... Dert ve şikâyetlerini dinleyip halletmek imkânlarını araştıracağız. Yani senin anlıyacağın, bir çeşit milletvekilliği gibi bir şey... Şu farkla ki, biz bu dert, şikâyet ve isteklere ne yapıp yapıp çare bulacağız... Bunun karşılığında vatandaş bize seve seve ücret ödeyecektir... Görüyorsun ki, faydalı ve kârlı bir iş... Gazetelere ilân verilecek. «Acar Bürosu vatandaşın hizmetinde» diye... İşte telefonumuz da var!. Hah! Anlaşıldı mı?

— Anladım patron!

— Nasıl bu işi kıvırabilir misin?

— Evelallah! Sen hiç merak etme«

O günden itibaren «Acar Hizmet Bürosu» vatandaşın hizmetine girdi.

Siftahı Şişli'den bir bayan yaptı. Telefon çaldı. Bir kadın sesi:

— Acar Hizmet Bürosu mu? diye sordu.

— Evet hanımefendi...

— Efendim, bir ricam var...

— Estağfurullah, emriniz hanımefendi?

Kadın Beyoğlu sinemalarından birine iki buçuk seansı için iki bilet istedi ve adresini verdi.

Selim apar topar bürodan çıktı. Sinemanın bilet kuyruğuna girdi. İki bilet alarak verilen adrese götürdü. Ve on lira «ayak kirası» aldı.

Ruknettin Acar parayı çenesine —sakalı yoktu— sürtüştürdü ve:

— Bereket Allahtan! dedi.

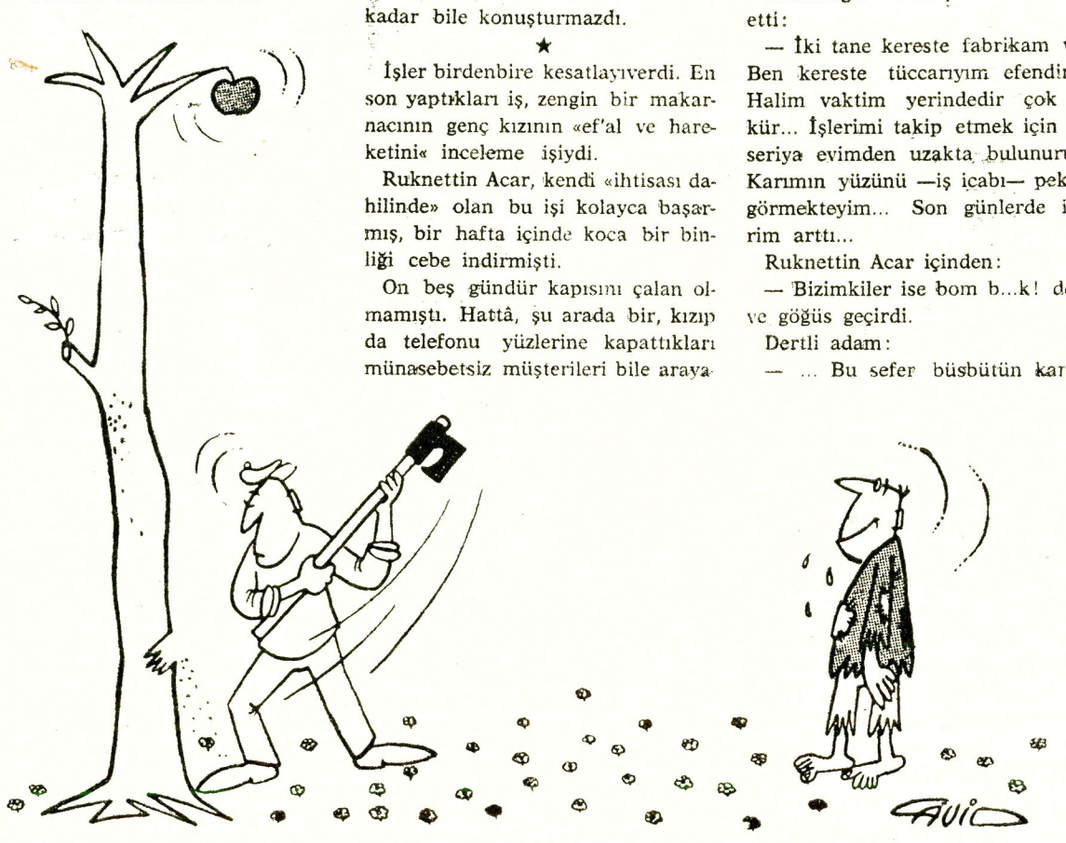

YAZISIZ

Bilhassa o günlerde kahve ve gaz kıtlığı baş gösterdiğinden telefon sık sık çaldı. Selim'in anasından emdiği süt burnundan geldi. Kahve kuyruğundan gaz kuyruğuna, gaz kuyruğundan, basma kuyruğuna... Derken haydi kok kömürü kuyruğu...

★

Bir keresinde kalın bir erkek sesi:

— Alo, dedi. Hizmet bürosu mu?

— Evet efendim, buyurun, emriniz?

— Estağfurullah, ricam şu...

Ses biraz titredi, ezile büzüle:

— Bilmem ki, nasıl söylesem...

— Söyleyin beyefendi söyleyin, bunda sıkılacak ne var ki?...

— Teşekkür ederim, cesaret verdiniz... Efendim... Ehheee... Evde yapayalnız kaldım. Hanım bir aylığına annesine misafirliğe gitti de...

— Eeeee?...

— ... Bir kadın arkadaş bulabilir misiniz?

Bereket versin ki, telefona Selim çıkmıştı. Ruknettin Acar adamı bu kadar bile konuşturmazdı.

★

İşler birdenbire kesatlayıverdi. En son yaptıkları iş, zengin bir makarnacının genç kızının «ef'al ve hareketini« inceleme işiydi.

Ruknettin Acar, kendi «ihtisası dahilinde» olan bu işi kolayca başarmış, bir hafta içinde koca bir binliği cebe indirmişti.

On beş gündür kapısını çalan olmamıştı. Hattâ, şu arada bir, kızıp da telefonu yüzlerine kapattıkları münasebetsiz müşterileri bile arayacak halde idiler.

Bir gün kapı çalındı. Ruknettin Acar cevap vermedi. Gelenleri biraz bekletmek âdeti idi. Gerçekte ise bu sürede, votka bardağının ve peynir sucuk gibi mezenin bulunduğu masa çekmecesini kapayacak zamanı bulmak amacını güdüyordu. Masa üzerinde adres defterlerini kapadı.

— Giriniz, dedi.

İçeriye şık giyinmiş bir adam girdi. Üzgün bir tavırla bir sandalyeye çöktü. Muhatabının sormasına meydan vermeden:

— Kusura bakmayın, dedi. Çok dertli ve üzgünüm... Karım beni aldatıyor... Sizden yardım istemeğe geldim...

Genç adam bunları söyledikten sonra hüngür hüngür ağlamağa başladı.

«Hizmet Bürosu» sahibi, karşısındakini dikkatle süzüyordu. Soğuk bir tavırla:

— Ya, öyle mi? dedi ve mânalı bir şekilde sustu, bekledi...

Adamcağız konuşmasına devam etti:

— İki tane kereste fabrikam var. Ben kereste tüccarıyım efendim... Halim vaktim yerindedir çok şükür... İşlerimi takip etmek için ekseriya evimden uzakta bulunurum. Karımın yüzünü —iş icabı— pek az görmekteyim... Son günlerde işlerim arttı...

Ruknettin Acar içinden:

— Bizimkiler ise bom b...k! dedi. ve göğüs geçirdi.

Dertli adam:

— ... Bu sefer büsbütün karımı

ihmal etmek zorunda kalmıştım. İşlerim de aksi gibi tıkırında gidiyordu. Hattâ bir kereste fabrikası daha kurmayı düşünüyordum. Fakat karımı tamamen kaybedeceğimi düşünerek bundan vazgeçtim... Neyse efendim, başınızı ağrıtmayayım. Bir gece vakitsiz eve geldim. Kapıyı çaldım. Bu ara kapı arkasında telâşlı bazı hareketler, fısıltılar kulağıma geldi... Nihayet karım kapıyı açtı. Şüphemi belli etmemeğe çalışarak dosdoğru misafir odasına girdim. Kimsecikler yoktu. «Nerede o! Nerede?» diye bağırdım. Karım ağlamağa başladı. Ben ona şüphemi farkettirmemek için, evvelki gün kaybolan altın kol düğmemi aradığımı söyledim... Neyse, karım beni üzgün görerek kendi elleriyle soydu ve yatağa yatırdı. Uyutmak için elinden geleni yaptı. Benim uyumamı beklediğini anladım. Bütün gece gözüme uyku girmedi. Onu gözetledim, durdum... O da benim uyuduğuma kanaat getirmemiş olacak ki, yanımdan ayrılmak cesaretini gösteremedi. Böylece beni o gece aldatmasına mâni oldum...

Genç adam yeniden ağlamağa başladı. Hıçkırıklar içinde:

— Ah, mahvoldum, ah! Şerefim...

Ruknettin Acar adamcağıza acıdı. Ayağa kalkıp müşterisini teselli etmek lüzumunu duydu. Yanına yaklaşıp elini omuzuna koydu ve:

— Üzülme, dedi. Üzülme, düzelir...

Adam da ayağa kalkmıştı. Perişan bir haldeydi. Böyle anlarda insanların içinde bulundukları şaşkınlıkla «Hizmet Bürosu» sahibinin boynuna sarıldı. Göz yaşlarını akıtarak:

— Beni bu şüpheden kurtarın, ne olursunuz, dedi. Karım beni aldatıyor mu, aldatmıyor mu? Öğrenmek istiyorum...

Sonra mendiliyle gözlerini sildi. Burnunu çeke çeke söylendi:

— Bana kalırsa muhakkak aldatıyor...

Metin olmağa çalışarak:

— Size adresimi vereyim, dedi. Derhal işe başlayın!..

Ruknettin Acar masası başına geçti ve not aldı.

Müşteri kapıya doğru yürüdü:

— İşlerim çok, fazla kalamıyacağım, dedi. İstediğiniz ücreti vermeğe hazırım... Haydi Allahaısmarladık!...

O gittikten sonra, Ruknettin Acar bir süre düşünceli düşünceli durdu. Tam aradığı gibi bir işti. Herif de zengindi hani...

Karnı acıkmıştı. Saate bakmak üzere elini yelek cebine attı. Ve dehşet içinde yerinden fırladı. Bir beyaz zehir kaçakçılığında gösterdiği başarıdan dolayı kendisine Bakanlıkça ödül olarak verilen altın saatinin yerinde yeller esiyordu.

Hemen şapkasını kaptığı gibi soluğu Emniyet Müdürlüğünde aldı.

Numan UŞAKLIGİL

FİAT teorisi

Kara tahtaya fiyat teorisinin şamasını çizdi, parmaklarındaki tebeşir tozlarını ellerini birbirine vurarak temizledi.

Sınıfın hemen yarısı boştu. Çantasını kenara itti ve dirseklerini kürsüye dayadı.

— Arkadaşlar bugün, ekonominin en önemli, özellikle memleketimiz gerçekleri bakımından en önemli konusu fiyat teorisi üzerinde duracağım. Esasen bu teori bugün için bilimsel kıymetini kaybetmekle beraber, ilerdeki derslerimiz ve araştırmalarımız için yardımcı olur kanaatindeyim...

Efendim eskiler, «Her şeyin kıymeti nedretindedir» varsayımını benimseyerek altın birimi üzerine kurdukları, bâdema arz-talep kanununun oynaklığını buna paralel çekerek ekonomik bir felsefe yaratmışlardır. Bunlar altın fiyatlarının yükselip alçalmasının emtea ve diğer kıymetler üzerindeki etkilerinin grafiğini yaparlar. Kısacası altın fiyatının kıymeti ile diğer kıymetlerin fiyatları düz orantalı olarak iner ve çıkar. Üzerinde durulması gereken şey bu varsayımın ne dereceye kadar doğru olduğudur. Fiyatı vitrinlerdeki etiketler üzerine basılmış rakkam olarak anlamamak lâzımdır.

Sınıfta mırıltılar çoğaldı, dudaklardaki tebessümler küstahlaştı. Uzun favorili kolej mezunu çocuk ayağa kalktı:

— Fakat hocam, bizim aldığımız her hangi bir mala ödediğimiz para bu etiketlerin üzerindeki miktardır. Yani demek istiyorum ki realite budur.

Çocuğun yanında oturan iri başlı, eteklerinin altından midesi görünen kız fıkırdadı. Favorili oğlanı dinleyen başlar soran gözlerle ona döndüler.

— Ben burada fiyatı, imalâtçı ile satıcı arasındaki fatura oyunları, vergi matrahını düşürmek için yapılan muhasebe canbazlıkları ve peder beyle sizin aranızdaki harçlık alış verişi gibi detaylar dışında düşündüm ve bilimin gösterdiği gerçekler açısından incelemeğe çalıştım.

— Yani?

— Yanisi şu ki, sizin ödediğiniz parada gerçek dışı bazı kıymetler vardır. Biz onlara değinmek istemiyoruz.

— Peki bunlara kim değinir hocam?

— Politika.

Herkes sustu, yerlerine adamakıllı yerleşti, midesi görünen kız daha aşağılarını örtmesi imkânsız eteklerini çekiştirdi, favorili, istasyonu «steyşın» diye söyleyen delikanlı:

— Peki hocam bilimin tâyin ettiği rakkamla bizim ödediğimiz rakkam arasındaki farkın bilimsel olarak niteliğini kim tâyin eder?

— Hukuk!

— O halde, demek oluyor ki ekonomi ve hukuk gibi iki önemli bilim dalının üstünde üçüncü bir kuvvet vardır ve bu kuvvet fiyatlara daha konsatredir. Bunun içindir ki, bu üçüncü kuvvet ekonominin bilimsel olarak ve aritmetik bir katiyetle ortaya koyduğu kıymetin üstündeki farkı hukuk ilminin müdahalesine meydan vermeden meşrulaştırıyor.

— Evet, kısmen güzel izah ettiniz. Bu üçüncü kuvvet gene politikadır. Bu noktadan hareket ederek günün gerçekleri açısından en kuvvetli ve etken ilim politika oluyor. Bu sonuçla size siyasi partilerin kudretlerini de izah etmiş oluyorum.

İş çığırından çıkmış, sınıf gülmeğe başlamıştı. Ayağa kalktı, iri başlı kızı gösterdi.

— Örneğin, dedi...

— Örneğin, bu hanım arkadaşımızın beni ve sizleri rahatsız edecek derecede kısa giyinişinde ekonomik bir fayda yoktur. Zira etek on santim uzun olsaydı maliyet değişmiyecek, yalnız pırtı bohçasında bir parça kumaş eksik olacaktı. Oysa ki şer'an avret yerlerini göstermek, hukuken de başkasını tahrik ederek kabahata teşvik etmek suçtur. Ama ne var ki bu kadar kısa etek de güzel bacaklıların politikasıdır.

İri başlı kız, yarı kızarmış yanaklarla ve bir döner kebap nefaseti ile ayağa kalktı ve kırıttı:

— Teşekkür ederim hocam.

— Teşekküre mahal yok, çünkü bunun imalâtçısı siz değilsiniz. Siz gerçek maliyetle satış fiyatı arasındaki farkı düzenleyen vitrin, bir satıcısınız.

Kız hışımla ayağa kalktı:

— Ya kalite hocam?

— Haaa, kaliteye gelince, bir malın normu ancak tecrübeyle, yani kullanılmakla anlaşılır.

— Peki yatırımla kalite bağdaşamaz ve iş işten geçmiş olursa?

Çantasını kapadı.

— O zaman iş değişir. Bu sonuç diğer bir ders konusudur, istatistik, daha içten bir deyimle, NÜFUS SAYIMI...

İsmet Ömer KÜNTAY

Gelinlerinden korkan kaynanalar huzurevi açacak. (Gazeteler)

YAROSLAV HAŞEK'ten
nefis bir hikâye :

FARK

Çeviren :
Mustafa Yalçıner

Çiftlik ağası Passer ile kâhya Nikels birbirinden ayrılmayan iki kafadardı. Her Allahın günü «Tisk» meyhanesine giderler, kafaları adamakıllı «tütsülerlerdi». Aralarındaki sıkı fıkılığı bilmeyen yoktu. Köyde olup biten acayip olaylar hep bunların başı altından çıkıyordu. Kâhya ağasından memnundu. Ağa da kâhyasına toz kondurmazdı, severdi onu. Böyle «can ciğer, kuzu sarması» olmalarına rağmen, bazan da aralarından kara kedi geçmiyor değildi.

İki ahbap, «Pısk» meyhanesinde oturup içmeğe başladıktan sonra, kafa kafaya verirler, kime ne «hergelelik» yapılacaksa onu plânlarlardı.

Ağa ile kâhya arasındaki bu samimiyet, bu teklif tekellüfsüzlük köy halkının dikkatini çekmekten geri durmuyordu.

Aralarında onlardan bahsederken şöyle diyorlardı:

— Dün akşam ağa ile kâhya yine beraber içtiler. Ağa çakır keyifti, kâhya ise körkütük sarhoştu...

Gerçekte çiftlik sahibi ile kâhya ayni miktarda içmişlerdi. Her ikisi de ayni derecede sarhoştular. Buna rağmen köylüler anlaşılmayan bir ısrarla:

— Kâhya Nikels bulut gibi sarhoştu. Ağa Passer'e gelince, biraz keyifli...

Diyorlar, sanki bundan garip bir zevk duyuyorlardı.

Kâhya Nikels yapılan bu farklı muameleden fena halde öfkelendi. Bu sebepten içkiyi biraz azalttı. Ağa Passer, farzedelim, üç şişe şarap içti ise, Nikels bir buçuk şişe ile iktifa ediyordu.

Veya ağa koskoca günde beş şişe şarap içti ise, kâhya iki buçuk şişeyi geçmemeğe gayret ederdi.

Velhasılıkelâm, keyfi bozulmuştu kâhya Nikels'in. Gittikçe ağanın yaptığı sululuklara ve gevezeliklere de katılmamağa başladı. Çiftlik sahibinin içki masasında sağa sola yağdırdığı küfür ve hakaretlere, bağırıp çağırmasına, kahkahalar atmasına karşılık, kâhya aksine son derece ağır başlı ve temkinli hareket ediyordu.

Bir keresinde Passer, meyhaneci Tiks'e ağza alınmayacak küfürler ettiği halde, kâhya kendini tutarak münakaşaya katılmamıştı bile.

İşin tuhafı ertesi gün kendisinden olayı soran köylülere meyhaneci:

— Ha! Dün akşamki olayı mı soruyorsunuz? Ne olacak, kâhya Nikels domuz gibi sarhoştu yine. Ağa Passer ise biraz keyifti o kadar...

Kâhya Nikels bütün bunların, kendisi ile ağa arasındaki sosyal farklardan ileri geldiğini anlıyor, çiftlik sahibi ile hiçbir zaman bir tutulmıyacağını gayet iyi biliyordu.

Ne olur, hiç değilse bir defacık, şöyle konuşulmasını ne kadar canı gönülden diliyordu:

— Ha! Dün akşam mı? Kâhya biraz keyifti, içtiği bile belli olmuyordu. Ağa ise, körkütük sarhoştu, her zamanki gibi...

Ne yazık ki, kâhyanın dileği hiçbir zaman yerine gelmedi.

Köyde ağaya gösterilen saygı ve çekingenlikten dolayı, kâhya ile efendisinden gene eskiden olduğu gibi bahsediyorlardı. Değişen bir şey yoktu.

Nikels içkiyi tamamen azalttı. Böyle olmasına rağmen, çiftliğe döndüğü zaman, ağanın alaycı sözleriyle karşılaşıyordu.

— Ne o Nikels? Bakıyorum gene bulut gibisin... Bak, ben çok az içtim...

Nikels az içmenin de neticeyi değiştirmiyeceğini anladı. Ne kadar az içerse içsin, herkesin gözünde, «körkütük sarhoş» olduğunu, ağanın ise, ne kadar çok içerse içsin, yine «keyif» sayılacağını biliyordu.

Meyhaneden çıktıktan sonra çiftliğe dönerlerken ağanın ayakları daima birbirine dolaşırdı. Bu ayaklar kâhyanın yardımı olmadıkça gidecekleri yere doğru dürüst varamazdı.

Nikels, hiç içmemiş gibi dimdik yürüdükten başka, tombalak efendisinin ağırlığını da omuzlarına yükleniyordu. Gelgelelim, ağa «çakır keyifti» zavallı Nikels ise, «ayakta duramıyacak» kadar sarhoştu.

Günlerden bir gün, ağa ile kâhya adamakıllı kafayı çektiler. Kâhyanın ne yapsa, nasıl hareket etse, köylülerin gene bildiğini okuyacaklarına aklı yatmıştı. Bunun için bile bile kafayı adamakıllı çekti. Ağaya gelince, zaten onun içmemesi için hiçbir sebep yoktu.

İki sarhoş meyhaneden çıktıktan sonra köyde dolaşmağa başladılar. Rastladıkları korucuyu karga tulumba edip dereye attılar. Ağanın böyle şakalardan nedense başı derde girmiyordu. Jandarma çavuşuna her gün rakı ve sigara ikram etmesi boşa gitmiyordu.

Ama her zaman «papaz pilâv yemez!» derler. Nitekim öyle oldu. Başlarına umulmadık bir şey geldi.

Bir gün, jandarma kumandanı köyü teftişe gelmişti. Aksi gibi, jandarma komutanının içki içenlerle başı hoş değildi. İçenleri, hele tatsız olaylar çıkartanları affetmezdi.

Kâhya ile ağayı gene bir «eşek şakası» yaparlarken yakaladı. O vakitler, yürürlükte olan ceza kanununa göre, her ikisini de mahkemeye verdi.

Bir süre sonra kasabaya gönderilip sorguya çekildiler. Kâhya ve ağa kabahati içkiye yüklemeğe çalışıyorlardı. Şahit olarak da, meyhaneci Tisk'i, içki içtikleri esnada orada bulunan üç köylüyü, daima himaye gördükleri jandarma onbaşısını gösterdiler. Ve olay günü, «mutatları hilâfına» her zamankinden çok içki içtiklerini ileri sürdüler.

İlk dinlenen şahit meyhaneci idi. Yargıç ona sordu:

— Söyle bakalım, kâhya Nikels meyhaneden çıkarken ne durumda idi?

— Derhal söyliyebilirim ki, fitil gibi sarhoştu yargıç bey...

— Peki, ağa Passer ne halde idi?

Tisk saygı ile çiftlik sahibinden yana baktı ve:

— Saygı değer Passer, her zamanki gibi az içkili idi, yani çakır keyifti efendim...

Sonra, sıra ile diğer şahitler dinlendi. Bunların hepsi de aşağı yukarı ayni ifadeyi verdiler.

— Kâhya Nikels önünü görmiyecek kadar sarhoştu. Ağa Passer ise

Damüstünde

ÜSTÜNE BASMIŞ!

Adamın sol tarafına müthiş bir sancı girmiş... Koşmuş bir doktora... İniltiler içinde haykırmış:

— Aman doktor, kurtar beni... Apandisitten gidiyorum!

Doktor sancının sol taraftan vurduğunu anlayınca, biraz rahat:

— Merak etmeyin, demiş adama, sancı solda... Apandisit sağ taraftan olur!

Hasta daha telâşlı bir çığlıkla haykırmış doktora:

— İyi ya doktor, ben solağım, solak!

★

Şu fıkrayı okuduktan sonra bizim sosyal bünyemizdeki sağcı - solcu mikroplarını düşünün de, çıkın işin içinden göreyim!

SAKSAĞAN

LOKMA

Bir yandan seçimler, bir yandan geçim,
Öte yanda Kıbrıs harb kokmadadır!
Ahvali gördükçe sızlıyor içim,
Sanki damarlarımdan kan akmadadır!

Papandreu, Grivas ve Kızıl Papaz,
Oynanan oyunda üç kuvvetli as!
İnsanlık dünyası ararken hâlâs,
E.O.K.A. alçağı can yakmadadır!

Bir millet bilirim: Türk derler ona,
Şerefli tarihi mirastır sana,
Damarındaki kan benzer volkana,
Medenî duygusu gem takmadadır!

Küffârın gayesi apaçık belli,
Birleşmiş Milletler, Nato, teselli...
Gerçekler aksine eder tecelli,
Şu İngiliz işe, fit sokmadadır!

Bir başka yön tutar, her kalkan gemi,
Yükünden habersiz taşır göz nemi,
Hürriyet düşmanı Kızıl âlemi,
O, Yeşil Ada'ya yan bakmadadır!

Düşerken alnından vurulup yere,
Kıbrıs Türk'ü andlı tâ son nefere!
Susamış gibidir sanki zafere,
Kendini Allaha bırakmadadır!

Moskofun elinde kuklanın ucu,
Ne U Thant, Gyani, ne arabulucu,
Almaktan çok uzak kat'î sonucu,
Kuduzun salyası bak sarkmadadır!

Elbette çıkacak mazlumun âhı,
Her kara gecenin aktır sabahı,
O, emperyalizmin, Rus'un iştâhı,
Yutulur sandığı bu lokmadadır!

Vaktidir, bu işi anlamak gerek!
Öc nasıl alınır varıp gösterek!
Görsünler kim korkar, kimdedir yürek?
O, Hilâl yine bak kaş çatmadadır!

Namık Kemal ŞENAY

Ramiz Gökçe'nin 1935 te çıkan bir karikatürü :

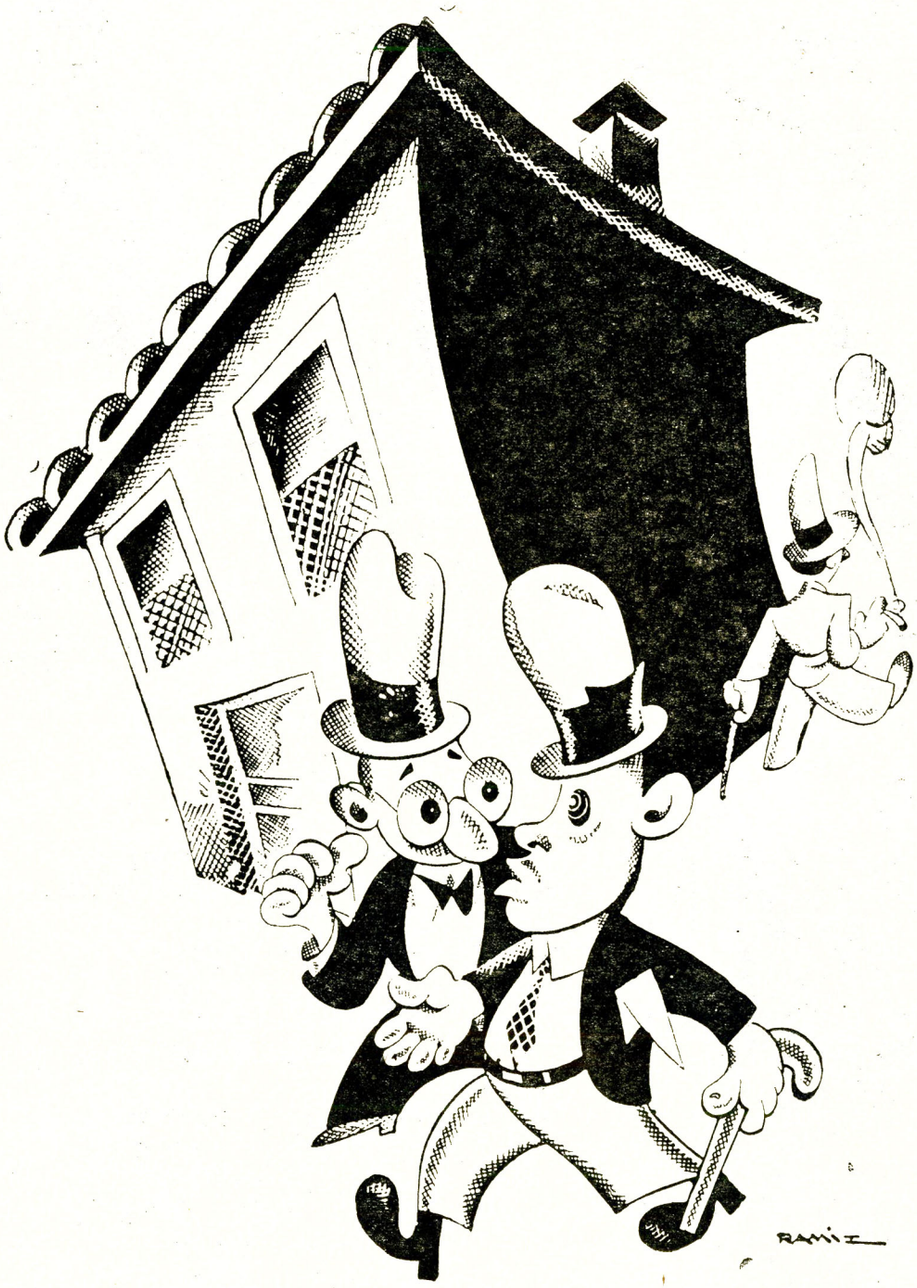

— Şu giden şairdir, hem de gayet yeni kafalı şair...
— Vah vah.. demek hiç kafasını kullanmıyor!..

hafif tertip içkili idi efendim!...

Durum aydınlanmıştı. Mahkeme için karar vermek güç olmadı.

Çiftlik sahibi, «çok az içkili olması» gerekçesiyle bir ay hapse çarptırıldı. «Körkütük sarhoş Nikels» e gelince, yaptığını farkedemiyecek kadar içkili olduğundan beraet etti.

Kâhya Nikels, mahkemenin kararından sevinçliydi. Ama onu asıl sevindiren olay şu oldu:

Ağa Passer, mahkeme kararını dinledikten sonra, mahkeme heyetine yalvarmağa başladı:

— Efendiler, bütün mukaddesatım üzerine yemin ederim ki, ben de ne yaptığımı bilmiyecek kadar sarhoştum... «Domuz gibi», hattâ «körkütük» sarhoştum!...

Fakat bunu itiraf etmesi mahkemenin kararını değiştirmedi.

MUSTAFA YALÇINER

Kaç günlük?

Mahallede dilenciyi yakalayıp tartaklayanlardan biri sordu:

— Utanmıyor musun be adam? Böyle nankörlük olur mu? Sana sadaka veren kadının ayağına taşla vurmuşsun...

Dilenci boynunu bükerek cevap verdi:

— Taş atmadım, bana sadaka olarak verdiği ekmek elimden kazara düştü.

Acınacak adam

İki ahbap yolda konuşa konuşa gidiyorlardı. O sırada yanlarından yaşlı bir adam geçti.

Biri:

— Şu adamı görüyor musun? dedi. Bütün akrabalarını kaybetti.

— Vah vah! Hepsi öldüler mi?

— Hayır, zengin oldular.

Balığın adı

Garson hesap yaparken müşteriye:

— Yediğiniz balık ateş balığıdır, bayım, dedi.

Müşteri bıyık altından güldü:

— Söylemene lüzum yok, fiyatından belli...

Derste

Öğretmen biyoloji dersinde memeli hayvanlardan bahsediyordu.

Bir öğrenci kalkıp sordu:

— Öğretmenim dedi. Bir soru sormak istiyorum.

— Sor bakalım...

— Memelilerin erkekleri de memeli midirler?..

Taktik

Nesrin yolda bir arkadaşına rastladı. Arkadaşının üzerinde son derece güzel ve pahalı bir elbise vardı. Buna rağmen üzgün görünüyordu.

Nesrin sordu:

— Ne o, Gülriz? Canın bir şeye mi sıkıldı?

— Ah sorma kardeşim, kocamı hizmetçiyle yakaladım.

— Peki ne yaptın?

— Ne yapacağım, bana aylardır almadığı elbiseyi aldırdım...

— Ya hizmetçiyi... Kovdun mu?

— Hayır, mevsimlik bir tayyöre daha ihtiyacım var da...

— Her horoz kendi çöplüğünde öter demişler sayın vatandaşlar... Biz çöplüğümüzü yanımızda taşır ve işte her yerde böyle öteriz!..

AMCABEY'in HIDRELLEZ NİYETLERİ:

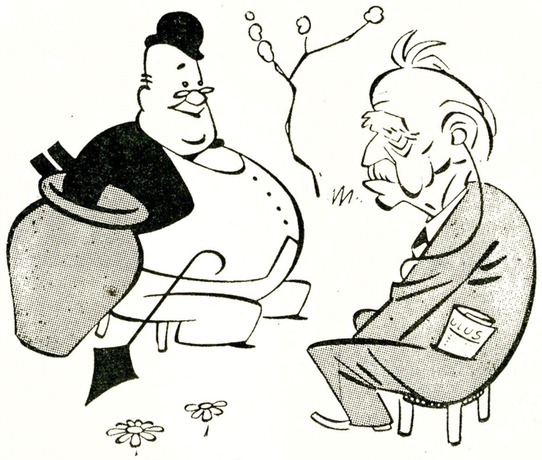

AMCABEY — Adalarda yârin var...
Bir edâlı hâlin var...
Ömrün hasretle geçti,
Bilmem ne vebâlin var?

AMCABEY — Kesmiyor gümüş palan...
Uğraşma, hepsi yalan!
Eşşek yine eşşektir,
Vursan da zerdûş palan!

AMCABEY — Kimi kör, kimi şaşı,
Kiminin geçmiş yaşı...
Bölüğünü terhis et,
Yangel. yat Bölükbaşı!

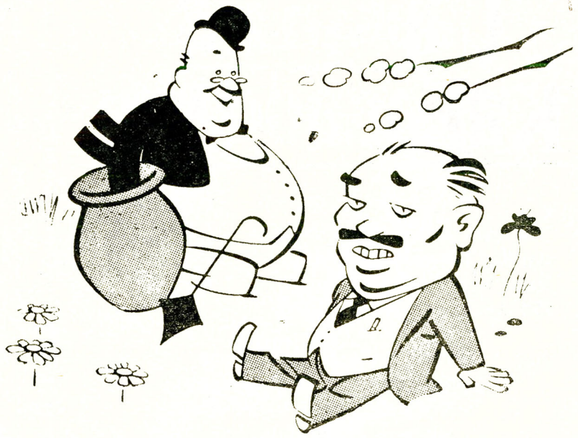

AMCABEY — Kimi görse sarılır,
Sarılırken darılır,
Su testisi kadardır,
Su yolunda kırılır!

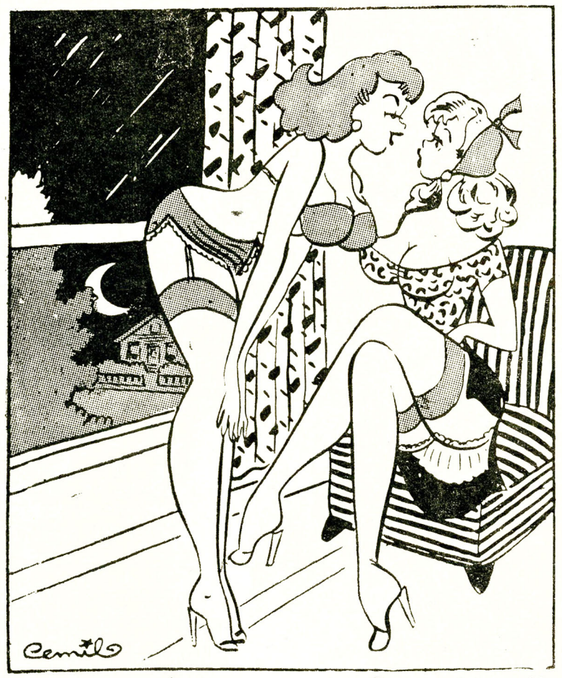

— «Sana mehtaptan daha parlak bir şey göstereceğim» demiştim... Bak bakalım, karşıdan seyrediyor mu?..

Bahar

İşte sular karardı, ufukta battı güneş
Bize döktükten sonra gökten bütün varını!..
Ey, dudakları ateş,
Giy sedef vücudüne ipek penyivarını,
Kimseye duyurmadan,
Ökçelerin vurmadan,
Bu akşam yanıma gel!..

Biri yatıyor gibi biçim ver karyolana,
Yoklıyanlar bilmesin odadan çıktığını!..
Yorganı çek bir yana,
Vücudünü andırsın yastıkların yığını:
Dadın uyuyor sansın!..
Bahçede halkalansın
Kolların boynuma, gel!..

Beyaz, şeffaf derine yapışsın geceliğin
Yazın billûr bardakta görülen buğu gibi!..
Taş merdivenlerden in,
Kuytuda bekliyorum her gün olduğu gibi:
Kulak verip her sese,
İşte nefes nefese
Yolunu gözlüyorum!..

Hastalığı

Bahçde bana yaklaş, elini ver elime,
Nemli, sıcak bakışın gönlümü uyandırsın!..
Ne ses.. Ne bir kelime..
Yat bire parça.. göğsümün üzerinde andırsın
Yüzün solgun bir ayı!..
Ki ben bu dakikayı
Ömrümce özlüyorum!..

Toprağı sarhoş eder bu saadet doğrusu:
Uzan.. ortalarda yatsın vücudünün biçimi!..
Fulyaların kokusu
Bülbüllerin ssleri bayıltıyor içimi!..
Otur daha vakit var..
Gidersin, ilk ışıklar
Sararken ortalığı!..
Yazdığım maceraya sakın inanmayınız:
Bu mevsimde çarptırır böyle bir hülya kalbi
Hakikat sanmayınız!..
Mayısa girer girmez her sene, bunun gibi
Çılgın bir aşk özlenir!..
İşte bu derde denir:
İlkbahar hastalığı!..

GÖNÜL

— Galiba bıktı benden... Bir haftadır bugün doğum günüm diyorum, aldırmıyor!..

Cevap!

Küçük çocuk yeni elbiseleriyle çamura düşmüş, üstü başı kirlenmişti. Annesi bunu görünce fena halde kızdı.

— Yumurcak! diye bağırdı. İnsan yeni elbiseleriyle çamura düşer mi?

Çocuk ağlaya ağlaya cevap verdi:

— Anneciğim, düşerken elbiselerimi çıkarmağa vakit bulamadım ki..

Fedakârlık

Kadın kocasına dert yandı:

— Ah, ah! Ailede en büyük ıstırabı daima kadın çeker. Bak şimdi bunca yorgunluk yetmiyormuş gibi oturup yemek pişireceğim...

Kocası başını iki yana salladı:

— Bana kalırsa asıl ıstırabı erkek çeker. Ben de senin pişirdiklerini sesimi çıkarmadan yiyeceğim.

Belediye borçlarını ödemek için gelir kaynakları arıyor!

Çapkın Karacaoğlan

— XXIX —

Yaz gelip te beş ayları doğunca
Açılmış bahçenin gülleri güzel
Yaktı beni Fadimenin nazarı
Zülüften ayrılmış telleri güzel

Elifi dersen de nazlıdır nazlı
Esmeyi dersen de sırf ala gözlü
Söyletme Şerfeyi bülbül avazlı
Söylüyor Zilhanın dilleri güzel

Emneyi de der isen incedir ince
Bağdad'ın Mısır'ın gülleri konca
Eşşenin kaşı da kalemden ince
Sevmeye Horonun belleri güzel

Döner güzelliğinin halka bildirir
Kamer pınardan da kabın doldurur
Eşşe yürüşünde beni öldürür
Sevmeli Cennetin boyları güzel

Karadan da Karac'oğlan karadan
Sürün çirkinleri çıksın aradan
Herkesi sevdiğine verse yaradan
Sevdiğim Meryemin benleri güzel

bir zamanlar maziye bak...

YAĞMA

Geçen hafta Süleyman Nazif'ten bahsetmiştik, yine onunla devam edelim.

Nazif, Birinci Dünya Harbi başlarında da Bağdat valisi imiş. Bir gün belediyeye ait petrol deposunda yangın çıkmış. O zaman ve hele oralarda petrolün ne kıymetli bir metağ olduğunu anlatmaya lüzum yok tabiî. Polis, asker, hükûmet memurları, başlarında vali Süleyman Nazif olduğu halde soluğu yangın yerinde almışlar. Fakat petrolleri kurtarmak için canını tehlikeye koyacak fedailere ihtiyaç vardır. Bulunamadığı için de herkes depodan ümidini kesmeye başlamıştır.

Hayret ve aciz içinde bulunan hükûmet erkânı arasından, Vali Süleyman Nazif birdenbire gözleri parlayarak bağırır:

— Yağmaaa!..

Bu yağma feryadını işiten, orada hazır ne kadar işsiz halk ve fellâh varsa derhal birbirlerine tekrarlarlar. Ve bir an içinde birçok adamın teneke ve sandıkları kapıp uzaklaştıkları görülür, biraz sonra da yangın tabiatiyle söner.

Süleyman Nazif, akşam üstü bir tellâl çıkartarak, Belediye deposundan kapışılan petrollerin getirilmesi lüzumunu ve getirmiyenlerin cezaya uğrayacaklarını ilân ettirir. Ertesi günlerde de işin peşini bırakmıyarak petrolleri toplar ve bu zekice tedbir sayesinde şehrin aylarca karanlıkta kalması tehlikesinin önü alınmış olur.

ne kadar şehdiiiik!

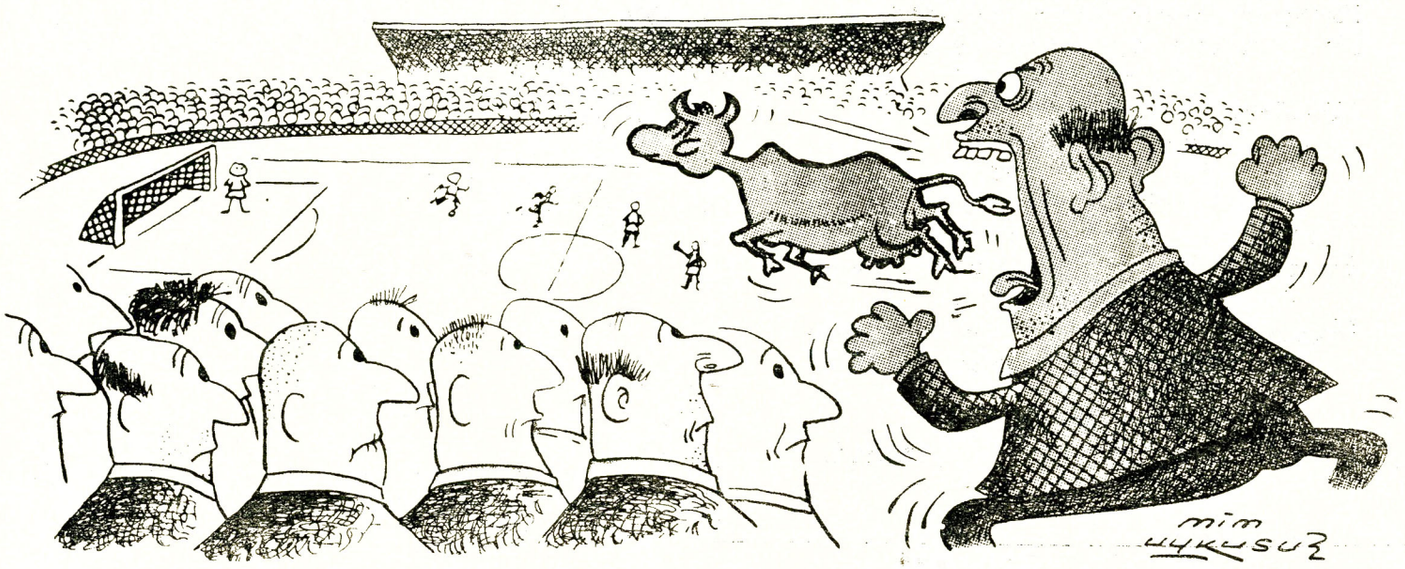

— Herife bak, hakeme inek diye diye ağzı ahıra dönmüş!

SOĞUKKANLILIK

Afrika'da yamyamlar bir İngiliz turistini yakalamışlardı. Adamcağızı soyup kıskıvrak bağladılar. Bir odun yığınının yanına uzattılar. Sonra tören yapmağa başladılar.

Bir ara turist oradan geçmekte olan bir zenciye sordu:

— Kuzum, saat kaçta yemek yiyorsunuz?

Zenci omuz silkti:

— Acelen mi var? diye sordu.

— Yooo! İpler vücudumu fena halde acıtmağa başladı da...

GÜNAH

Kilisede günah çıkartıyordu. Günahını utana sıkıla itiraf etti. Kendi karısından başka bir kadına bir takım arzular duyduğunu ezile büzüle anlattı, nedamet getirdi, tövbe etti. Papaz:

— Evlâdım, dedi. Bu işlediğin günah çok büyüktür. İsâ Peygamber, sadece aklından bile geçirmiş olsan, bu çeşit günahları gerçekten işlenmiş sayar... Adamcağız bir süre düşündü, ve:

— Vah vah, muhterem peder, dedi. Mademki öyle de günah imiş, böyle de... Bilseydim şu işi sonuna kadar götürürdüm..

Gülünecek hal

Küçük Erol, avazı çıktığı kadar ağlayarak odaya girdi. Annesi telâşla sordu:

— Ne var, ne oldu? Neden ağlıyorsun?

Çocuk hıçkırıklarını güç zaptederek cevap verdi:

— Babam, misafir odasının duvarına bir resim asarken, çekici parmağına indirdi. Can acısından zıp zıp sıçradı...

Kadın çocuğun sözünü kesti:

— Olur a, evlâdım, dedi. Bunda ağlanacak ne var? Koskoca oğlansın, utanmıyor musun? Hem, bu ağlanacak değil, gülünecek şey...

Erol'cuk hıçkırıklar arasında cevap verdi:

— İyi ya!... Ben de güldüm, onun için böyle oldu işte...

⁂

Büyük saat

Delinin biri, elinde bir duvar saati ile, saatçı dükkânından içeri girdi. Saatı tezgâhın üzerine koydu ve:

— Şundan bana beş tane kol saati yapın! dedi.

⁂

İntikam

Ölüm döşeğinde adam başucundaki karısına:

— Bir vasiyetim var, dedi. Bunu mutlaka yerine getir!...

— Söyle, muhakkak yaparım...

— Ben öldükten sonra, ortağım Selâmi ile evlen.

— Nasıl olur? Selâmi en nefret ettiğin adam değil miydi?

— Zaten ben de bu sebeple onunla evlenmeni istiyorum ya...

⁂

Buz gibi...

Karı koca yatakta:

— Ayakların buz gibi... Kendi tarafına çek şunları...

— Bu ne hainlik! Evvelce böyle demiyordun ama...

⁂

Röportaj

Yüz yaşında bir ihtiyara gazeteci sordu:

— Yüz yıl yaşamanızın sebebi sizce nedir?

Asırlık adam:

— Gayet kolay evlât, diye cevap verdi. 1864 senesinde doğmuş olmam...

⁂

Ne mutlu

Kadın:

— Kocacığım, dedi. Sana bir müjde vereceğim. Annem evleniyor!

— Ya! Kiminle?

— Zengin bir antikacı ile...

— Çok münasip doğrusu... Herifin antika meraklısı olduğu belli...

⁂

Hasis müşteri

Lokantanın müdavimlerindendi. Fakat son derece hasisti. Bir gün garson bahşiş kopartabilmek ümidi ile:

— Beyefendi, dedi. Dün gece rüyamda bana on lira bahşiş verdiğinizi gördüm...

Adam pişkin cevap verdi:

— Oooo! Çok vermişim! Ama neyse üstü kalsın...

— Eyvah, 39 karı daha bulamazsam, halim ne olacak?

ALTMIŞ YILLIK ÇİZGİLER

— Oh, affedersiniz aziz madam... Sizi görmemiştim!

— Oh, aziz mösyö... Ne kadar naziksiniz!..

Papaz mesleği

Çok genç bir kız kilisede papazın karşısına çıktı:

— Muhterem peder, dedi. Günahlarımı çıkartmak istiyorum. Fakat şimdiye kadar hiç günah işlemedim.

Papaz boş bulunup:

— Git günah işle de öyle gel, dedi.

※

Kurnazlık

Yaşlı müdür, yeni sekreter kızı odasına çağırttı.

— Matmazel Jülyet, dedi Her zaman sizi telefonla konuşurken görüyorum. Vaktinizi gevezelikle geçiriyorsunuz..

Kızcağız kızarıp bozardı:

— Bay direktör, dedi. O telefon konuşmaları hep şirketin işlerine aittir...

— Pekâlâ, pekâlâ! Yalnız daha ciddî olunuz, müşterilere «sevgilim!» diye hitap etmeyiniz...

※

İntikam

Madam Kozet şoför ehliveti almak istiyordu. İmtihan heyetinin karşısına çıktı. Bir sual soruldu:

— Madam, yolları tam orta yerden ayıran beyaz çizgi ne işe yarar?

— Bisikletlerin geçmesi için...

※

Aktör ve kızlar

Bir gazeteci Bin Grosby'ye sordu:

— Kızlardan hoşlanmağa ilk defa ne zaman başladınız?

Aktör hemen cevabı kondurdu:

— Erkek olmadıklarının farkına vardığım zaman...

※

Boşanma

Bir çiftlik sahibi karısı hakkında boşanma dâvası açmıştı. Hâkim sordu:

— Neden karınızı boşamak istiyorsunuz?

Çiftçi:

— Efendim, diye söze başladı. Ben ziraat yapıyorum. Şimdiye kadar mısır ektim, mısır çıktı. Arpa ektim, arpa biçtim. Buğday ektim, buğday aldım. Fakat benim gibi beyaz bir adamın siyah çocuğu olması tabiate aykırıdır...

Dünyanın Neşesi

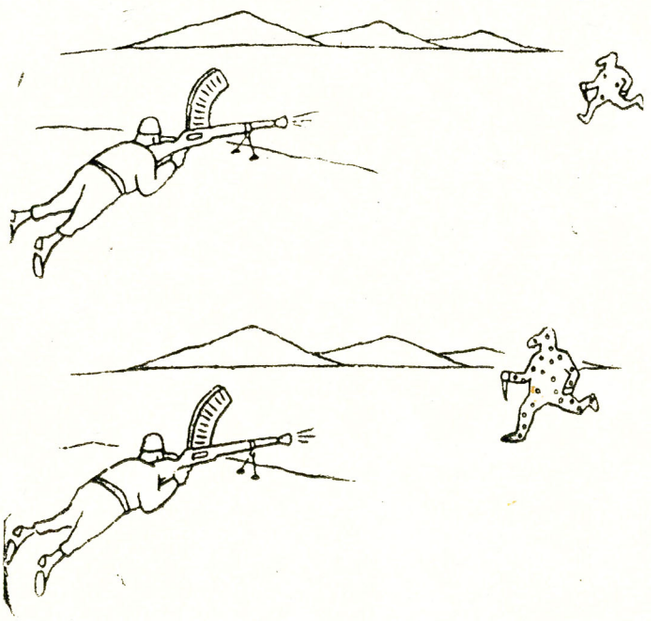

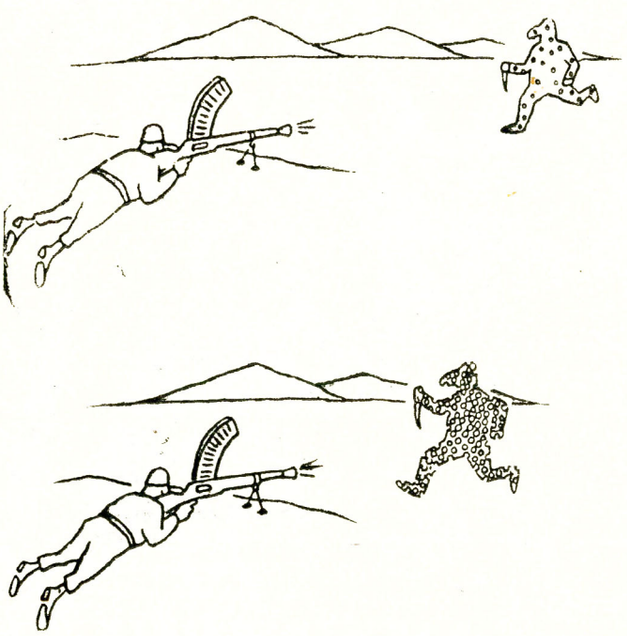

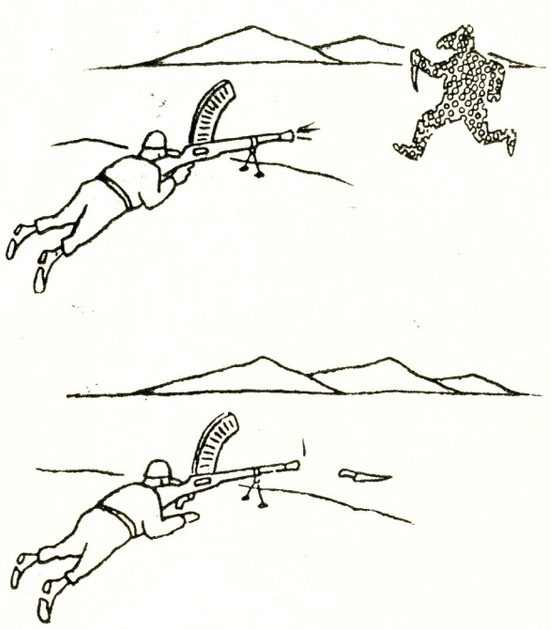

YAZISIZ

Pişkin berber

Müşteri, berberde traş oluyordu. Ustura kördü, yüzü yer yer kanamıştı. Dayanamadı sordu:

— Başka bir usturanız yok mu?

— Neye sordunuz?

Adamcağız berberin anlayışsızlığı karşısında çileden çıktı.

— Neye mi sordum? diye bağırdı. Üstelik sorduğu suale bak!... Kendimi müdafaa edeceğim de...

Büyük anne

Kadın genç görünme delisiydi. Takmış takıştırmış, sürmüş sürüştürmüştü. Kızını muayene ettirmek üzere doktora götürdü.

Doktor muayeneden sonra ellerini yıkayıp kurularken kadına:

— Kızınızı iyice muayeneden geçirdim, dedi. Üzülecek bir şey yok. Fakat...

— Fakat ne?..

— Sizi gene de üzecek bir haber vereceğim. İki aya kalmaz büyük anne olacaksınız...

Zamane aşkı

Zamane Romeo'su, balkona dayalı merdivenden çıktı ve camı tıkırdattı:

— Hadi şekerim, hazır mısın?

Genç kız telâşlı ve korkuyordu. Pencereyi araladı.

— Sevgilim, dedi. Gürültü etme, babam duyup gelebilir...

Delikanlı kendinden emin bir tavırla:

— Merak etme, dedi. Baban aşağıda merdiveni tutuyor.

Delinin zoru

Delinin biri at yuttuğunu iddia ediyordu. Tımarhanede onu ameliyat masasına yatırdılar. Eter koklattılar. Bayıldıktan sonra içeriye bir at getirdiler. Doktor hastayı ayıltıp atı gösterdi:

— İşte çıkardık! Artık kurtuldun.

Deli başını salladı:

— Hayır! Hayır! Benim yuttuğum at bu değil! Ben kır at yutmuştum...

Alışkanlık

Bir tüccar karaborsacılıktan mahkûm olmuştu. Karısı ziyaretine geldi. Gardiyan gelip haber verdi.

— Karınız gelmiş, seni görmek istiyor.

Adam eski alışkanlıkla:

— Aman! Dedi. Benim dışarda olduğumu söyle...

KALENDER NİYAZİ — **Çeviren: BURHAN SOLUKÇU**

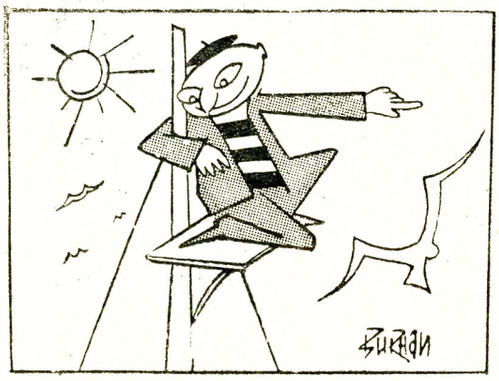

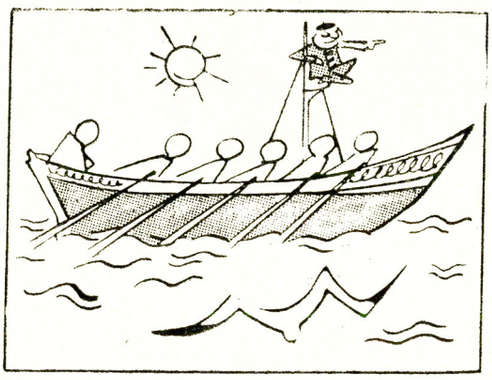

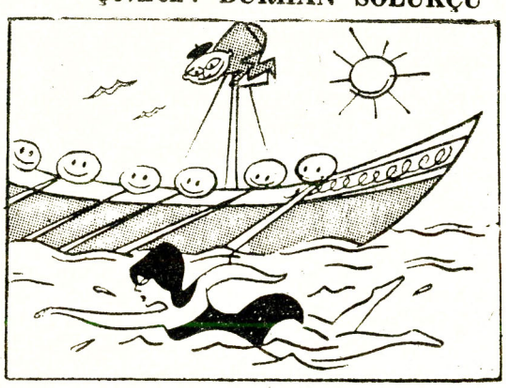

İKİ ÇALGICI

BÜLENT SEREN

ERTESİ GÜN USTA KARO ÇİÇEKLERLE UĞRAŞMAYA GİTMİŞ, ALFRED YALNIZ BAŞINA VAKİT ÖLDÜRÜYORDU. 14

BİR BOHÇA?..

MÖSYÖ ALFRED, MATMAZEL SELÂM SÖYLEDİ...

AMAN YARABBİ!. YEPYENİ BİR ELBİSE, ÇORAPLAR.. İPEKLİ GÖMLEK, CEKET!..

DOĞRUSU YEPYENİ BİR ADAM OLDUM! BİRAZ DA GÜZELMİŞİM YAHU...

MATMAZEL SİZİ BEKLİYOR MÖSYÖ ALFRED MÜLLER...

NE? MATMAZEL Mİ? BE... BENİ Mİ İSTİYOR?..

GE...GELİYORUM!

BUYURUNUZ MÖSYÖ ALFRED MÜLLER!

HATIRLADIĞINIZA PEK ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM MATMAZEL!

O NASIL SÖZ? SİZİN GİBİ BİR YOL ARKADAŞI UNUTULUR MU HİÇ? NE VAR Kİ GELDİĞİMİZ ANDANBERİ MEŞGUL BULUNUYORUM.

SAFA GELDİNİZ DOSTUM!

DEVAMI VAR

BULMACA

Hazırlayan :
SEVİL BİLEN

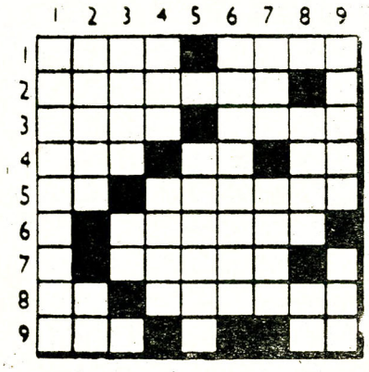

YUKARIDAN AŞAĞI :

1 — Tropikal memleketlerde bir cins cüsseli bitki. 2 — Süre aşımı - Şart edatı. 3 — İnsanda hoşa giden bir haslet - Gözde, kötü bir emir de olur. 4 — Nefîs bir meyva - Taharri et sonra al. 5 — Bir sayı. 6 — İstanbul'da eski bir ibâdet yeri. 7 — Bir emir - Çalışır vaziyette. 8 — Yerine ulaştır - Bir uzuv. 9 — Bayan adı, eski bir Türk devleti.

SOLDAN SAĞA :

1 — Bir nevi gaz - Evin en büyük kızı. 2 — Öten kuşların şahı. 3 — Aşk (Fr.) - Yansıma. 4 — Çoğul - Başına S gelirse imdat işareti - Bir harfin okunuşu. 5 — Mağara kovuğu - Hastalık aşılayan bir haşere cinsi. 6 — Arife günü hacıların çıktıkları yer. 7 — Ağzı ıslak tutan ifrazat. 8 — Askerî bakımdan önemli bir yer - Hareketten kesilme, amelimandalık. 9 — Kimsenin bilmiyeceği bir yerde olma - Sıfat eki.

GEÇEN HAFTAKİ :

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	G	E	R	İ	C	İ	L	İ	K
2	A	■	A	L	Á	K	A	L	I
3	D	A	H	İ	L	İ	D	E	R
4	D	R	A	M	■	L	E	R	■
5	A	L	T	■	S	İ	S	L	İ
6	R	A	S	T	I	K	■	E	V
7	■	N	I	R	A	■	İ	M	E
8	İ	M	Z	A	■	A	V	E	D
9	L	A	■	M	E	R	A	K	İ

SORUN - SÖYLEYELİM

Şişli'den bayan Suzan Emre yazıyor: «Çevremde sık sık bâtıl inançlarla karşılaşıyorum. Meselâ, filâncanın ayağı uğurlu veya uğursuz geldi, gibi... Bunlar ne derece doğrudur?»

Efendim, ne diyelim bilmem ki, bu çeşit inançlar zararsız inançlardır. Ama faydaları da hiç yoktur. Meselâ: Ayağının altı kaşınırsa, «yol vardır» derler. «Elinde beni olanın yemeği lezzetli, ayağında beni olanın ayağı uğurlu» olurmuş... Saymakla bitmez bunlar. Eskiden avucunun içi kaşınan kadınlar veya genç kızlar, avuçlarını üç kere öperek: «İmansa kalbime, devletse başıma, kısmetse ayağıma!» derlerdi... Bilmiyorum gene öyle mi? Sonra efendim, düztabanları da uğursuz sayarlar... Nahak yere insancıkların kalblerini kırarlar... Bence, bâtıl inançlar artık terkedilmesi gereken mânasız tutkulardır, daha doğrusu «görenekler-dir» efendim...

★

Adapazar'dan Ahmet Kocagöz mektubunda «Atış talimlerinde kurşun boşa gidince «karavana!» derler. Bu tâbir nereden çıkmıştır?» diye soruyor.

Efendim, söyliyelim. Eskiden atış talimlerinde şimdiki gibi işaretler yoktu. Yahut vardı da hedefte vazifeli er o gün yanına almayı unutmuş. Kurşunlar isabet etmedikçe yanındaki karavanayı çıkartıp çıkartıp gösterirmiş. O vakitten beri «karavana!» demek âdet olmuş.

Doğruluk derecesini bilmiyorum ama, ayrıca hedefe vuramıyanlara ceza olarak karavana nöbeti tuttururlarmış. Bundan galat olsa gerek efendim.

Böylece iki okuyucumuzun mektubunu daha cevaplandırmış olduk. Hoşça kalın...

ALLÂME

KOLEJLİ KOCA

Giovanni Guareschi'den : Vedat G. Üretürk

— 29 —

En sonu Camille'in duygulu olduğundan mı ahmak ya da ahmak olduğu için mi ahmak, sözün kısası yürekten mi duygulu yoksa kafadan mı kontak olduğunu öğrenmek söz konusu idi.

Charlotte bu çelişmeyi ortaya çıkardı. Yürekle beyin arasındaki ayrımlar edebiyatçılarca uydurulmuştur. Bazı durumlarda yürek daha hızlı çarptı mı, bu durumları dile getirecek bir beyin olduğunu gösterirmiş bu, yoksa yürek aynı tik-tak'la çarpmakta devam edermiş. Zaten daha tık-tık atan yürek oldu mu, zekâ parlaklığı ister istemez sönmüş olurmuş; buradan Camille'in duygulu olduğundan ahmak olduğu sonucu çıkmalıydı. Ama onu bir duygu kurbanı diye düşünmeğe kadar gidilebilir miydi? Bu yeni güçlüğün altından kalkmak için Charlotte bir altıncı sefer mektubu okudu.

— Bağrı yanığın biri! dedi ve içi bir cız etti.

Mektubu yedinci sefer okumayı göze aldı; bunun üzerine sabırsızlıktan içi içini yedi ve mektubu çantasının dibine yerleştirdi.

— Bir Madellis-Wonder'in kocası olmağa kalkan mendebur bir oyuncu! Cehenneme kadar yolu var!

Yolculuğun sonuna kadar görünümle oyalandı. Varacağı yere öğleden sonranın sonuna doğru vardı ve o saat koleje götürüldü; meseleyi çözmek için iki ayağını bir pabuca sokuyordu.

Konuşma odasına alındı ve gelişinden Başöğretmen hemen haberdar edildi.

Eylûl ayının güzel bir günüydü; güneş kendisini rahatsız ettiğinden istoru çekmek için pencereye sokuldu; iki öğrenci takımı bahçede topun peşinden koşarlarken geriye kalan öğrenciler de kızılca kıyamet koparıyorlardı ortalıkta! Birden bütün genç çapulcu alayından bir tek uluma yükseldi: «Millon! Millon!» Konuşma odasının penceresinden on beş metre sağda bulunan kaleye bir iri kıyım çapkın topu sürüyordu. Yollu donlu iri kıyım çapkın tunç gibi görünüyordu. Yasa gereğince takımda onbir oyuncu olacak yerde, topu onun ayağından almak için on beş kişi vardı: Doğrusu böyle bir durumda, artık dikkatli davranmak gerekiyordu! Ama koca şeytanın yerleri yıkarcasına koşmasının önünü alamıyorlardı. Güçlü olduğu kadar kıvraktı ve top kendisiyle iyice anlaşmışa benziyordu. Yeniden uluma yükseldi: «Millon!» Nami diğer Millon sıkı bir şüt çekti ve top âdeta yok oldu ortadan: Vın diye kalenin direklerinden geçti, bir kestane ağacının gövdesine çarptı ve kırıta kırıta pencereden konuşma odasına girdi. İşte bu anda Charlotte pencerede idi! Top iyi ki başının üstünden geçti sadece; ama dokunuş o kadar yakından oldu ki şapka dört metre öteye uçtu.

Camille konuşma odasına girdiğinde, Charlotte henüz şapkayı düzeltmekle uğraşıyordu.

Charlotte dişlerini sıkarak:

— Bu cehennem gürültüsünü çıkaran da kim ortalıkta? diye sordu.

Camille:

— Benim, diye karşılık verdi. Arkadaşlarım bana Camillon ya da daha kısa kesmek için Millon diyorlar.

— Tam düşündüğüm gibi! İlkin çiçek demetleri, arkasından istakozlar, şimdi de bir futbol topu! Daha iyisi can sağlığı! Yüzümü çarşamba pazarına döndürmeğe doğrusu karar mı verdiniz ayol? Bu kadar canınızı mı sıkıyorum ben sizin?

— Özür dilerim, matmazel... Ben...

Başöğretmen içeri girdi ve öğrencinin lâfını ağzında bıraktı. Bayancık Wonder'e, öğrenci Camille Debray'ın —Bn. Léo'nun uydurmasına göre— yeğenine saygılarını sundu. Sonra hep gülümseyerek, şöyle dedi:

— Şimdi tam paydos saatı, öğrencimiz çok uslu akıllı davrandığından, kendisine küçük bir gezinti yaptırmanızda ben hiçbir uygunsuzluk da görmüyorum. Gün öylesine güzel ki; iyi gelecek ona; bana biraz karasevdalı görünüyor.

Charlotte, temelli şaşırmış, mırıldandı: «Elbet, elbet». Camille elbise değiştirmeğe gitti ve Başöğretmen Charlotte'a hastanın önemli ilerlemeler gösterdiğini bildirmek için bu yokluktan yararlandı.

Charlotte:

— Teşekkür ederim, diye mırıldandı.

(Devamı var)

Dul Bakire

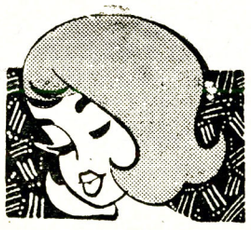

Bir Genç Kızın Hayatı : Bül-Hi-Şer

— Acıktı ama, artık yemem anneciğim... Akşam oluyor nerdeyse, hep beraber yeriz....

— Olur mu canım, için ezilmiştir..

— Olur, olur, ezildiği falan yok içimin... Dinlendim bol bol...

Annesi, fazla ısrarı lüzumsuz görmüş olacak ki, susttu.... Nurhayat bu arada bir köşeye oturmuş, sabahtan beri ilk defa çıktığı salonun ötesine berisine göz atıyordu. Sanki bir değişiklik bulacakmış gibi... Sanki salonda da kendisine karşı bir soğukluk, bir yabancılık sezecekmiş gibi...

Biraz sonra, sessizlik uzadıkça, bütün bunların boş şeyler, anlamsız hareketler olduğunu düşünmüş bir halde, gözlerini salonun duvarlarından ayırarak annesine çevirdi.

— Neriman nerede anne?

— Komşuya gitti kızım, arkadaşiyle ders çalışacakmış...

Nurhayat hiçbir anlam çıkaramamıştı ama, canı geçen tatsızlıklar üzerinde konuşmak istemedi ve o gün bir daha o konuya dönmediler.

★

Pazartesi günü fabrikadaki çalışma odasına girinceye kadar, zamanı, neler düşünerek ve nasıl geçirdiğini pek iyi bilmiyordu ama, Orhan beyin sıcak ve gülümseyen yüzünü görür görmez zaten aklında olanların hepsi uçup gitmişti. Birdenbire kalbinde bir ferahlama hissetmiş, kendine olan güvenini yeniden buluvermişti.

«Günaydın!» sözünü âdeta cıvıldayarak, Orhan beyden çok önce söylemişti.

— Günaydın, diye cevap verdi Orhan bey, sizi çok iyi gördüm bu sabah... İnşallah bütün haftanız böyle devam eder...

Sonra bir müddet gözleri kısık, fakat güleç bir tavırla Nurhayat'ı süzdü.

— E, nasılsınız cumartesi akşamındanberi?

Diye sordu.

— İyiyim Orhan bey, ya siz?

— Siz iyi olduktan sonra, ben çok iyiyimdir tabiî...

— Teşekkür ederim.

Orhan bey bir adım geri çekilerek odanın kapısına doğru kolunu uzattı.

— Buyurun!

İşte, bütün samimiyetleri bu kadardı iş başında. Çalışmak her şeyi örtüyor, fazla gevezeliğe zaman bırakmıyordu. Doğrusu çok örnek bir insandı şu Orhan bey... Nurhayat ona karşı gizli bir hayranlığın içinde büyüdüğünü hissetti. «Rica ederim, siz buyurun» v.s. gibi tekerlemelere lüzum hissetmeden daldı içeriye. Hemen mantosunu asıp, masasının başına geçti. Rahat ve huzurlu, önüne getirilecek her işi bir çırpıda bitirebilecek güçteydi.

Orhan bey:

— Hayırlı işler Nurhayat hanım, dedi, ben bugünkü siparişler dosyasını inceliyorum. Siz dünkü sevkiyat faturalarının hesaplarını çıkarıverin lütfen bana...

Var gücüyle dalmıştı çalışmaya Nurhayat. Topluyor, topluyor, topluyordu. Altalta ve yanyana rakam dizilerinin arasında aklının mekik gibi sağa sola, yukarıya aşağıya işlediğini âdeta görüyor, fakat büyüleyen bir gücün tesiri altında kafasını doğrultamadan çalışıyordu. Bütün hayatı vardı bu çalışmada. Sade kendinin değil, kendine bağlı olan insanların da... Bu arada evdekiler doluşuverdi aklına. Şimdi ne yapıyorlardı kimbilir? Neriman? Evet, Neriman muhakkak kendisinden sonra evden çıkmış, okula gitmişti. Dün sabahki hâdiseden sonra hiç konuşmamıştı onunla... Ne düşünmüştü acaba, yaptıklarından pişman olmuş muydu? Üzgün müydü ablasını kırdığından? Yoksa o acayip inadıyla hâlâ kendini haklı görüyor, ablasına mı içerliyordu? Bir derttir çöreklenmişti gene içine. Cidden sıkıntı basmıştı. Rakam yığınları gözlerini karartırken alnını oğuşturarak bir Offf çekti derinden. Hiç elinde olmıyarak yapmıştı bunu. Orhan bey başını kaldırdı.

— Biraz dinlenin Nurhayat hanım, dedi, bu kadar sürekli ve yorucu çalışılmaz. Hele nefes alın...

Nurhayat, dalgın ve boş bulunarak:

— Yoook, çalışmaktan değil...

Diye cevap verdi.

— Ya neden?

(Devamı var)

FALINIZ

KOÇ BURCU «21 Mart - 20 Nisan»
Çok çetin meseleler karşınıza dikilmiş,
Fakat savaşınızda galip geleceksiniz...
Bu durumda yapılmak gereken en güzel iş,
Sağlam muhakemeyle çalışmaktır, biliniz!

BOĞA BURCU «21 Nisan - 20 Mayıs»
Nedense kendinize pek hâkim değilsiniz,
Bir pire için yorgan yakılmaz bu zamanda...
Burcunuzda yepyeni bir safhaya girdiniz,
Şansınız değişecek umulmadık bir anda!

İKİZLER BURCU «21 Mayıs - 20 Haziran»
Eski bir dostunuza ettiğiniz iyilik,
Tatlı bir karşılıkla ödenecek bu hafta...
Serpilmiş yolunuza binbir çeşit yenilik,
Şansınıza yol açan bir sükûn var etrafta!

YENGEÇ BURCU «21 Haziran - 20 Temmuz»
Hayatınızda huzur dolu günler başlıyor,
Bunu fırsat bilerek tereddütleri atın...
Makûs talihinizin kuvveti yavaşlıyor,
Eskiyen defterleri birer birer kapatın!

ASLAN BURCU «21 Temmuz - 20 Ağustos»
Birçok düşüncenizi gerçekleştirmek için,
Haftanız çok müsait, şansınız elverişli...
Sevdiğinize karşı kıskançlıktan vazgeçin,
Aşk hayatı her zaman çekilmez serzenişli!

BAŞAK BURCU «21 Ağustos - 20 Eylül»
İnatçılık yüzünden başınız hep belâda,
Eşe, dosta karşı da müşkül durumdasınız...
Saadet anlayışla mümkün olur yuvada,
Bu hususta nedense biraz dikkafalısınız!

TERAZİ BURCU «21 Eylül - 20 Ekim»
Bu bahar hayatınız için dönüm noktası,
Saadet avcunuzda olgun davranırsanız...
Kolaydır engelleri bir hamlede aşması,
Başaracağınıza mutlak inanırsanız...

AKREP BURCU «21 Ekim - 20 Kasım»
Birisine gel derken, birine git demeyin,
Kıskançlık doğuruyor bazı ilgileriniz...
Hele hislerinizi kimseye söylemeyin,
Biraz kalabalıktan uzak olsun yeriniz!

YAY BURCU «21 Kasım - 20 Aralık»
Kalbinizi anlayan birine muhtaçsınız,
Bütün umudunuz o, fakat o çok uzakta...
Maddeten rahatsınız, ama mânen açsınız,
Pek ümitsiz olmayın, fırtına durulmakta!

OĞLAK BURCU «21 Aralık - 20 Ocak»
İş hayatında dostlar size yardım edecek,
Zaten bugünkü durum bunu gerektiriyor...
Bir de uzak yerlerden size mektup gelecek,
Bu mektupla saadet yuvanıza giriyor!

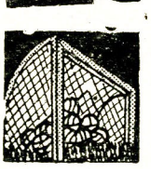

KOVA BURCU «21 Ocak - 20 Şubat»
Dost kazanmak zor ama, düşman kazanmak kolay
Bugünlerde bu fikri hatırdan çıkarmayın...
Kendine güvenenle kimse edemez alay,
Vurduğunuzu kırın, ortasından yarmayın!

BALIK BURCU «21 Şubat - 20 Mart»
Mühim bir derdinizin halline çare gerek,
Fakat mahçubiyetle olacak iş değil bu!
Eski huylarınızın çoğundan vazgeçerek,
Testi elden çıkmadan sağlama alın kulbu!

4 Bucaktan Karikatür

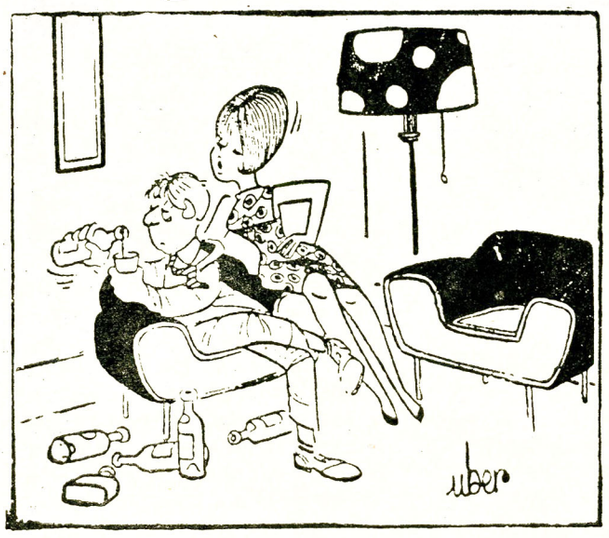

-RİCA EDERİM, EVLENME TEKLİFİNİZİ HER REDDEDİŞİMDE BÖYLE İÇMEYİNİZ.. HASTA OLURSUNUZ!

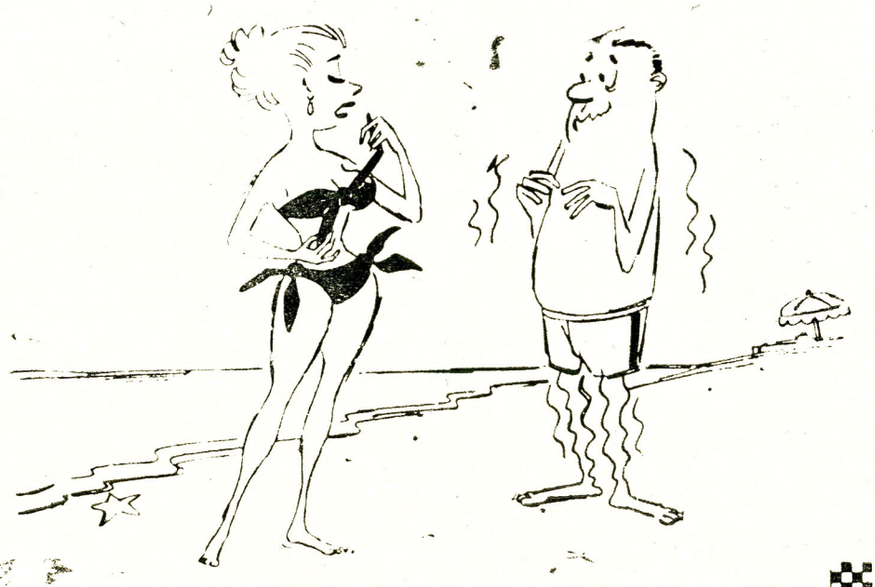

-BENİM KUVVETİM YETMİYOR... HADİ GEL DE ŞU DÜĞÜMÜ SIKIVER!

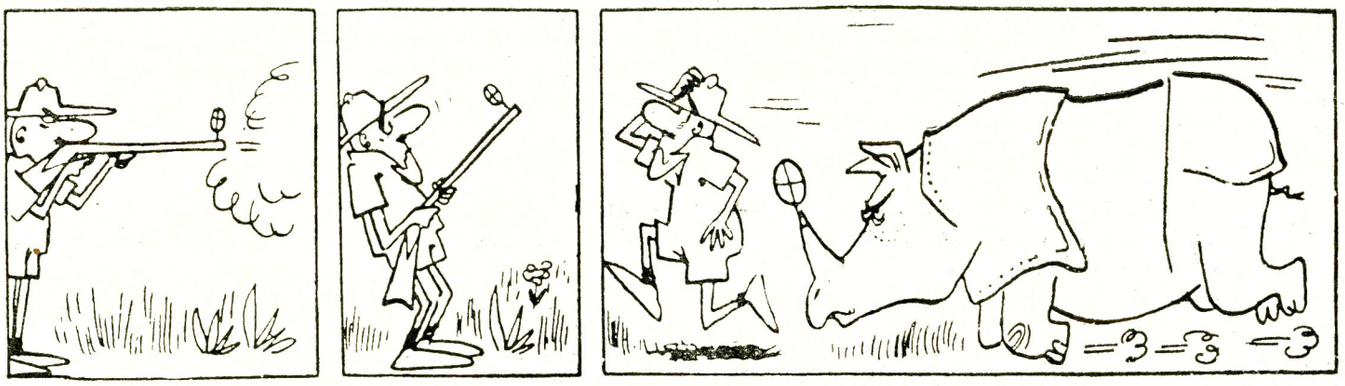

YAZISIZ!

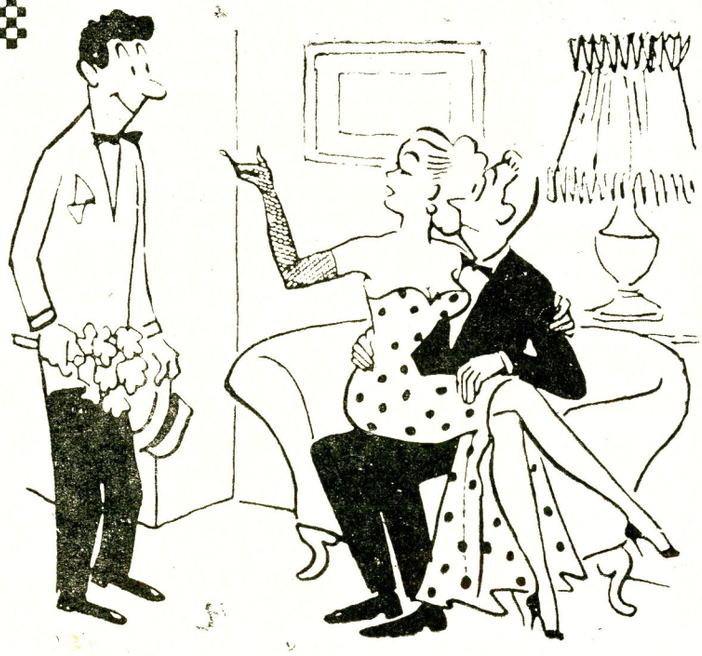

-BEKLEYİVER ALBERTO... BU BEYLE ANLAŞAMAZSAM, SENİN TEKLİFİNİ DE İNCELİYECEĞİM...

-FÜÜÜÜÜÜÜYT...

Çocuklarınız için ...

Güldüren
Bilgi veren
Şahsiyet kazandıran
En Güzel Masallar:

		Krş.
1 —	**KAYBOLAN ŞEHİR** (Şehzade Hasan'ın akla durgunluk veren serüvenleri)	100
2 —	**KONUŞAN KATIR** (Şehzade Hasan'ın akla durgunluk veren serüvenleri)	»
3 —	**MIKNATISLI ADA** (Gemici Ahmedin akla durgunluk veren serüvenleri)	»
4 —	**YÜK TAŞIYAN HÜKÜMDAR** (Gemici Ahmedin akla durgunluk veren serüvenleri)	»
5 —	**KAYBOLAN KIZKARDEŞ** (Akla durgunluk veren serüvenler)	»
6 —	**CİCİ BERBER** (Akla durgunluk veren serüvenler)	»
7 —	**YERALTI ÜLKESİNDE** (Bilgin Erenus'un akla durgunluk veren serüvenleri)	»

Bu seriden çıkacak olanlar :

		Krş.
8 —	**HAYIRSIZ EVLÂT** (Akla durgunluk veren serüvenler)	100
9 —	**AY SULTAN** (Akla durgunluk veren serüvenler)	100
10 —	**TILSIMLI AĞLAR** (Akla durgunluk veren serüvenler)	100
11 —	**KELOĞLANIN MERAKLI SERÜVENLERİ**	100

Siparişler pul veya havale karşılığı isteyenlerin adresine hemen gönderilir.

KEMAL BAKI KİTABEVİ
Ticarethane Sok. No. 44/C
Sultanahmet - İstanbul

(Amca : 95)

REKLÂMLARINIZ İÇİN

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 - 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

DIŞ MUHABİRLER

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

A.B.D.
Almanya (Federal)
Almanya
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

İsveç
İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

(Basım : 6649)

başarıyolu

Kültür
Sanat
Edebiyat
Aktüalite
Siyaset

MECMUASI

Başarıyolu, günümüzün en yeni görüş, fikir ve bilgilerini sizlere takdim eder.

Eski sayılarını «Himaye-i Etfal Sok. Kınalı Han, No 17 - Cağaloğlu» adresinden temin edebilirsiniz.

(Amca : 96)

Amcabey

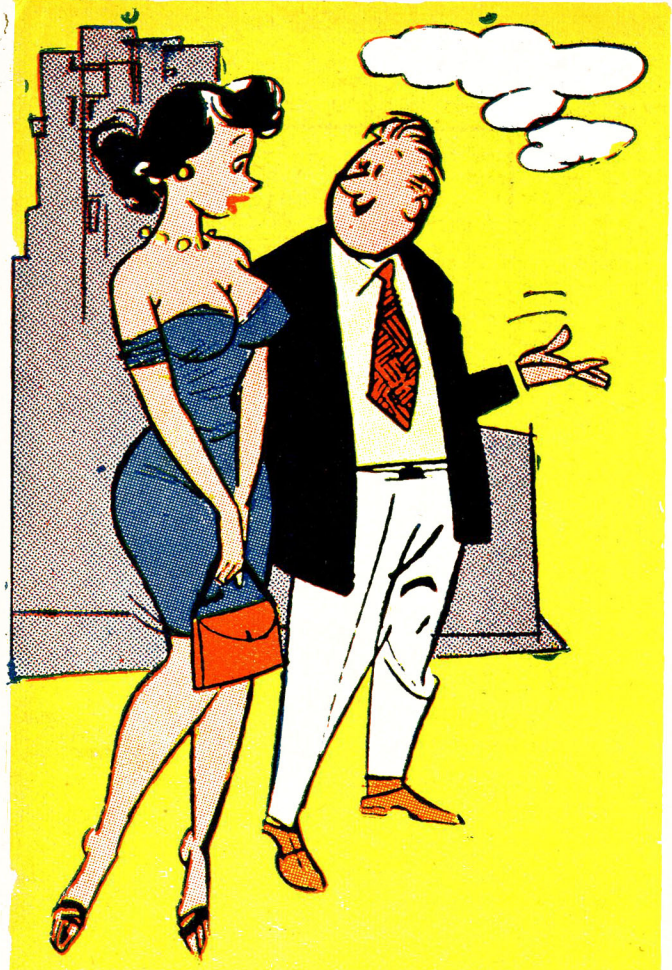

— Şu köşeyi beraber dönebilir miyiz?
— Dönebiliriz, n'olacak?
— Dosdoğru benim garsoniyere gideriz!

— Kelebekler beni bahar sanıyorlar ama, bal almasını bilmiyorlar!

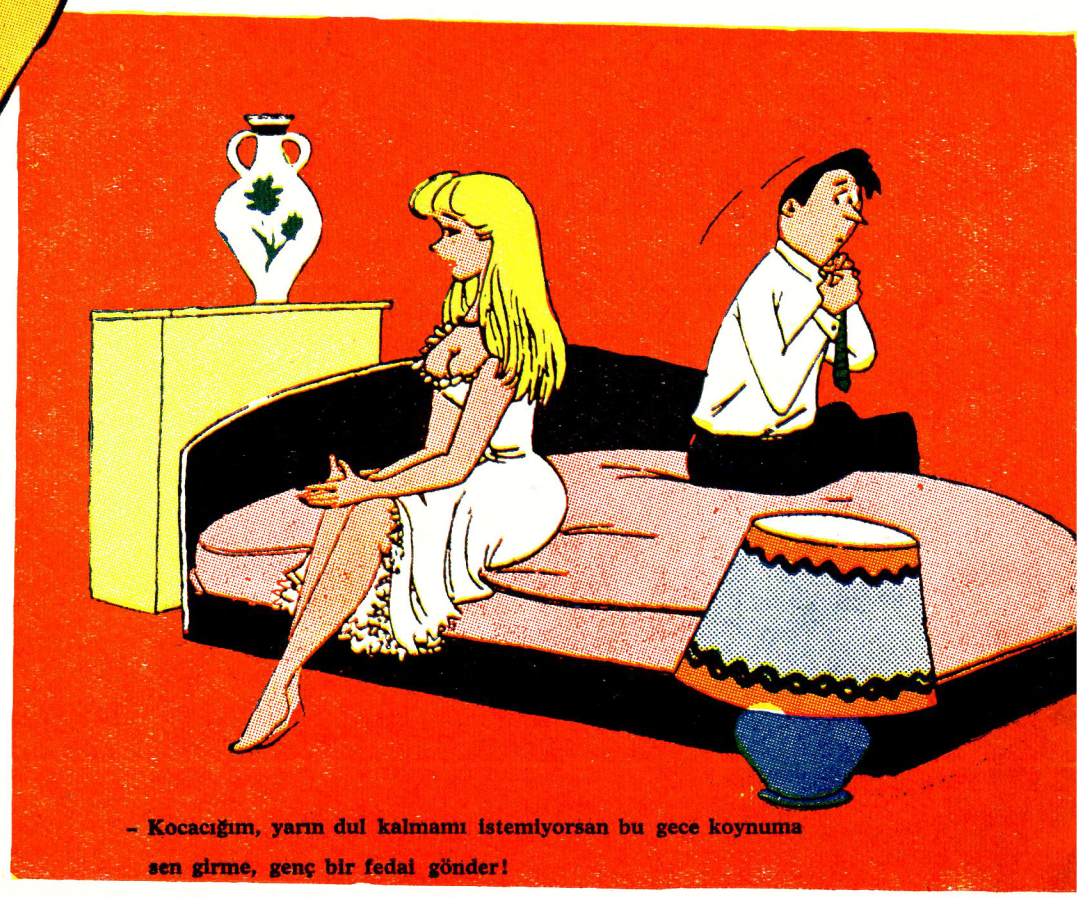

– Kocacığım, yarın dul kalmamı istemiyorsan bu gece koynuma sen girme, genç bir fedai gönder!